

ARÉNA 3

MORGAN RICE

3. KNIHA Z TRILOGIE PREŽITI

Morgan Rice

Aréna 3

Серия «Trilogie Přežití», книга 3

Аннотация

Příběh prostupují tóny HLADOVÝCH HER a v jeho středu jsou dva odvážní dospívající, kteří jsou, i přes veškerou nepřítel, odhodlaní získat zpět své milované. Věrohodný svět, který vás vtáhne do děje, vhodný pro ty, kteří mají rádi novely o smyšlené a zkažené společnosti, silné ženské postavy a příběhy o neobvyklé odvaze. --Midwest Book Review, D. Donovan, eBook Reviewer (o knize Aréna 1) ARÉNA 3 je třetí knihou z nejprodávanejší Trilogie přežití, která začíná knihou ARÉNA 1, která je ke stažení zdarma. Poté, co téměř umrznou na své cestě na sever, Brooke a její malá skupina po probuzení zjistí, že se ocitli v civilizaci. Našli utopické město, ukryté hluboko v odlehlé části Kanady. Mají teplo, jídlo, pohodlné postele, čisté oblečení a jsou v bezpečí. Nakonec se jim to podařilo. Když se Brooke zotaví, setkává se se záhadnými přeživšími, kteří toto město obývají a kteří soupeří o její lásku. Znovu začne trénovat, pod křídlem svého nového učitele výrazně vylepšuje své bojovnícké dovednosti a vyspívá v ženu. Ale Brooke si brzy uvědomí, že bezpečí a nerušený život neznamená vše. Když se doslechne o přeživších pod zemí v hloubi Ameriky, kteří zevnitř bojují za obnovení pořádku – a vypadá to, že její otec je mezi nimi – Brooke se ocitne před životní volbou: žít v tomto

dokonalém místě, svobodně a bezpečně až do konce života, nebo se vydat do boje za svobodu druhých. Ví, že by to byla cesta zpět skrze postapokalyptickou Ameriku, tentokrát by cestovala na západ, křížem krážem, hledala by přeživší, o kterých se mluví, a svého otce. Musela by se probojovat zemí, která byla přeměněná apokalypsou, pokusit se přežít nikdy nekončící příval nebezpečí, potulné násilné gangy a přežít s omezenými zdroji a s malými zásobami. Byla by to dva tisíce mil dlouhá cesta vstříc jisté smrti. Ví, že jestli opustí tuto utopii, již není cesty zpět. A to ještě není to nejhorší: v cestě jí stojí něco jiného. Aréna číslo 3. Největší aréna, která zbyla v tehdejší Americe, která je z nich všech nejbrutálnější a nejnebezpečnější, ve které nikdo nepřežije. Ví, že by byla největší zkouškou všech jejich sil. Bude to vše riskovat kvůli druhým? Napínavý román o zničené společnosti, který je plný zápletek, s neoblomnou hlavní hrdinkou, do které se zamilovali čtenáři na celém světě, ARÉNA TŘI je šokujícím závěrem nejprodávanější Trilogie přežití, jejíž stránky budete otáčet ještě dlouho do noci. Stanete se na ní závislí.. ARÉNA JEDNA je knihou, kterou čtete dlouho do noci, dokud se vám nezačnou zavírat oči, protože ji nechcete odložit. – Dallas Examiner

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	13
KAPITOLA DRUHÁ	21
KAPITOLA TŘETÍ	29
KAPITOLA ČTVRTÁ	45
KAPITOLA PÁTÁ	61
KAPITOLA ŠESTÁ	73
Конец ознакомительного фрагмента.	74

ARÉNA TŘI

(3. KNIHA Z TRILOGIE PŘEŽITÍ)

MORGAN RICE

O Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také autorčiny další ságy: UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; sága TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; zbrusu nová epická fantasy sága KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze 6 knih; a také nová fantasy sága KORUNOVANÍ A SLAVNÍ. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů a tak neváhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, zaregistrujte se do e-mailového seznamu a obdržíte zdarma knihu, získáte bezplatné dárky, stáhnete si zdarma aplikaci a budete mít přehled o aktuálních novinkách, připojte se přes Facebook a Twitter a zůstaňte v kontaktu!

Ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Příběh prostupují tóny HLADOVÝCH HER a v jeho středu

jsou dva odvážní dospívající, kteří jsou, i přes veškerou nepřízeň, odhodlaní získat zpět své milované. Ale skutečná síla každého příběhu nespočívá tolik v lokaci příběhu a událostech, ale spíše v tom, jak postavy působí, jak ožijí a poradí si se svými životy-- a v tomto se ARÉNA JEDNA odchyluje od předvídatelných událostí a vstupuje do přesvědčivého děje, který je věrohodný a silný....ARÉNA JEDNA vytváří věrohodný svět, který vás vtáhne do děje a je vhodnou volbou.... pro ty, kteří mají rádi novely o smyšlené a zkažené společnosti, silné ženské postavy a příběhy o neobvyklé odvaze.”

--Midwest Book Review

D. Donovan, eBook Reviewer

"Přiznám se, že před knihou ARÉNA JEDNA, jsem nikdy nečetl nic post-apokalyptického. Nemyslel jsem si, že by mě to bavilo....Ale byl jsem velmi příjemně překvapen, jak závislý jsem se stal na této knize. ARÉNA JEDNA je knihou, kterou čtete dlouho do noci, dokud se vám nezačnou zavírat oči, protože ji nechcete odložit....Není tajemstvím, že v knihách, které čtu, zbožňuji silné hrdinky....Brooke je odolná, silná, houževnatá a i když je v knize romantika, Brooke jí není ovládaná....knihu ARÉNA JEDNA velmi doporučuji.”

--Dallas Examiner

Knihy od Morgan Rice

CESTA ZOCELENÍ

JEDINĚ CTIHODNÍ (Knihy č.1)

KORUNOVANÍ A SLAVNÍ
OTROK, BOJOVNÍK, KRÁLOVNA (Kniha č.1)
KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ
VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)
TÍHA CTI (Kniha č.3)
FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č.4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)
NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č.6)
ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

ARÉNA TŘI (Kniha č.3)

UPÍR, HŘÍŠNÝ

PŘED ROZBŘESKEM (Kniha č.1)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

POSEDLÁ (Kniha č.12)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si knihy ze série TRILOGIE PŘEŽITÍ v audio formátu!

Přejete si získat knihy zdarma?

Přidejte se do seznamu kontaktů autorky Morgan Rice a zdarma obdržíte 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a další akční bonusy! Přidejte se do seznamu na web stránkách: www.morganricebooks.com

Copyright © 2016 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu vynaložila.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná.

Obrázek na přebalu Copyright Olivv., v souladu s licencí Shutterstock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

DOSLOV

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Mlátím sebou a zápasím s proudem, plíce se mi mohou roztrhnout, zoufale potřebuji vzduch. Snažím se dostat se na hladinu, zuřivě kopu, mířím za světlem. Nevím, kde jsem nebo jak jsem se sem dostala – ale vím, že nemohu dýchat a už to dlouho nevydržím.

S posledním kopnutím se mi konečně podaří dostat na hladinu. Zalapám po vzduchu, zhluboka dýchám, nikdy jsem se necítila tak polomrtvá – a zároveň tak naživu.

Jak se pohupuji na rychle se pohybující řece, zahlédnu, jak někdo stojí na břehu a shora se na mě dívá. Ještě předtím, než se mi přes hlavu převalí vlna, si to uvědomím: můj otec. Je naživu.

A pozoruje mě.

Jeho tvář má ale tvrdý výraz, až příliš tvrdý. Není v něm žádná vřelost – ne že by v něm někdy nějaká byla.

Znovu se dostanu na hladinu, bojuji se silou proudu.

“Tati!” vykřiknu, bojuji s běsnícím proudem. “Tati, pomoz mi!”

Jsem bez sebe radostí, že ho vidím, ale v jeho tváři nejsou žádné emoce. Nakonec sevře čelist.

“Máš na víc, vojáku,” vyštěkne. “Chci vidět jak bojuješ!”

Sevře se mi srdce. Dezorientovaně se rozhlédnu a pak je spatřím: za ním jsou řady přihlížejících. Bio oběti s rozteklými, nádorovitými tvářemi. Vřeští po krvi.

V hrůze sebou cuknu a dav začne skandovat.

“Boj! Boj! Boj!”

Náhle si to uvědomím: jsem v další aréně, dno má plné vody. Je to jako bych byla v gigantickém akváriu, diváci jsou vysoko na tribunách, všichni skandují za mou smrt.

Naskočí mi bojovný instinkt a kopu vši silou, snažím se zůstat na hladině. Neslyšně křičím, z úst mi nevychází vůbec žádný zvuk.

Náhle pod hladinou na kotníku ucítím ledovou ruku, která se mě snaží stáhnout dolů.

Podívám se dolů a jsem překvapená, když v průzračné vodě spatřím obličej, o kterém jsem si myslela, že už nikdy neuvidím.

Logan.

Je na živu. Jak je to možné?

Svírá můj kotník jako v kleštích. Očima na mě visí, zařezává se do mě, zatímco mě stahuje hlouběji pod vodu do jejích hlubin.

“Bojuj!” křičí můj otec.

Dav se k němu přidá a zatímco jsem stahována dolů, slyším jejich skandování pod vodou, jako by mi v lebce duněl buben.

Zpanikařím, kopu a zmítám se, snažím se dostat pryč od noční můry, která se mi odehrává před očima. Voda jako by všechno zpomalovala a já se podívá dolů na Logana, jako ruka je zaháknutá za můj kotník a stále na mě upírá svůj smutný pohled. Dívá se na mě s marnou nadějí, jako by si uvědomoval, že držet se mě znamená mě zabít.

“Miluji tě,” řekne a v jeho hlase se skrývá bolest.

Potom se pustí, je odnášen pryč a rychle zmizí v černé hlubině.

Křičím tak hlasitě, až mě to vzbudí. Zpříma se posadím, srdce mi v hrudi bije tak rychle, že mám pocit, že vybuchne. Celá se třesu. Sahám po sobě, jako bych si chtěla zkontrolovat, že je skutečné. Kůži mám lepkavou na dotek a polil mě chladný pot.

Jsem mimo z toho hrůzného snu, dlouho čekám, než se mi bušení srdce zpomalí. A potom si uvědomím, že nemám ponětí, kde jsem. Poslouchám, okamžitě zbystřím, zoufale se snažím vzpomenout a pak v dáli zaslechnu jemné pípání. Ve vzduchu cítím zápach dezinfekce.

Podívám se kolem sebe a zjistím, že jsem v nemocnici. Začíná svítat, holé stěny zalévá bledě červeným světlem a když se rozhlédnu kolem sebe, vidím, že ležím na posteli, přes sebe mám deku a pod hlavou polštář. Cítím škusnutí za rameno a podívám se dolů a vidím kapačku, zatímco přístroj nalevo ode mne pípá podle tlukotu mého srdce.

Celá scéna se zdá být neuvěřitelná, je zde tak ticho, tak čisto, civilizovaně. Cítím, jako bych se vrátila v čase do světa před válkou. Nemohu si pomoci a myslím si, že se mi zdá další sen a napůl očekávám, že se změní v další ubíjející noční můru.

Opatrně slezu z postele, jsem překvapená, že mě nohy pevně nesou. Pomnu si bodné zranění na noze od hadího kousnutí, které mám z Arény 1, nyní už téměř zhojené. Tak to je skutečné.

Televize je připevněná na kovovém stojanu na kolečkách. Držím se ho a táhnu ho s sebou k oknu. Otevírám žaluzie a ty

pomalů šplhají nahoru, jak se podívám ven, zalapám po dechu.

Přede mnou leží perfektně zachované město. Vypadá neuvěřitelně neposkvřené, nedotčené válkou. Všechny budovy jsou v celku, jejich čistá okna září. Kolem nejsou žádné rozbombardované budovy, žádná rez, opuštěné vraky aut.

Pak se mi srdce rozbuší, když uvidím, jak se kolem hemží lidé, opouští budovy, které se zdají být jejich domovy, směřují po vydlážděných ulicích k polím a farmám. Vypadají neustaraně, čistě, že dobře jí a jsou dobře oblečení. Dokonce vidím, jak se jeden usmívá.

Několikrát zamrkám, přemýšlím, jestli se mi to nezdá.

Zavalí mě vlna naděje, když pomyslím na údajné město v Kanadě, o kterém si Charlie a Logan mysleli, že neexistuje. podařilo se nám tam dostat?

V ten okamžik pomyslím na ostatní. Uvědomím si, že jsem v tomto nemocničním pokoji úplně sama. Otočím se dokola a samozřejmě po Charliem, Benovi a Bree ani stopy.

Přemůže mě strach. Spěchám ke dveřím a zjistím, že jsou zamčené. Zpanikařím, přemýšlím, jestli jsem se stala vězněm. Ten, kdo mě sem umístil, se mě rozhodl zamknout, což nevypadá dobře.

V okamžiku, kdy rachotím klikou a zuřivě buším na dveře, se otevřou dokořán a já zacouvám, když dovnitř vstoupí malá skupinka lidí.

Mají na sobě zvláštní uniformy a jak se s maximální efektivitou hrnou do mého pokoje, jako by na jejich pohybu bylo

něco vojenského.

“Generál Reece,” řekne žena, když se představí a salutuje rukou na pozdrav. Všimnu si jejího kanadského přízvuku. “A vy jste?” ptá se.

“Brooke,” řeknu. “Brooke Moore____.” Můj hlas zní zmateně a jako bez dechu, slabší, než bych chtěla.

“Brooke,” opakuje a pokyvuje.

Překvapeně tam stojím, nevím, co se děje.

“Kde to jsem?” řeknu.

“Tvrz Noix,” odpoví. “Quebec.”

Nemohu ani dýchat. Je to pravda. Podařilo se nám to.

“Jak to?” zakoktám. “Že tu žijete?”

Generál Reece se na mě bez výrazu podívá.

“Jsme odpadlíci z americké a kanadské armády. Odešli jsme před válkou, protože nikdo z nás toho nechtěl být součástí.”

Nemohu si pomoci a hořce vzpomínám na svého otce, na to, jak dobrovolně vstoupil do války ještě předtím, než ho povolali. Možná kdyby byl idealista jako Generál Reece a ostatní vojáci zde, nikdy bychom si tím vším nemuseli projít. Možná bychom byli ještě jedna rodina.

“Vytvořili jsme zde bezpečnou společnost,” pokračovala. “Máme farmy, na kterých pěstujeme potravu, nádrže na vodu.”

Nemohu tomu uvěřit. Opřu se na posteli, jsem ohromená, cítím, jak mě zaplavuje úleva. Vzdala jsem se veškeré naděje, že budu kdy v bezpečí, že budu kdy žít život, ve kterém nebudu muset bojovat.

Ale ona mě nenechává, abych se z toho dlouho těšila.

“Máme na tebe nějaké otázky, Brooke,” řekne. “Je důležité, abychom se dozvěděli, kde jsi o nás slyšela a jak jsi nás našla. Být mimo dohled je nejdůležitější pro naše přežití. Rozumíš?”

Zhluboka se nadechnu. Kde mám jen začít?

Popisuji svůj příběh Generálovi a její jednotce, začínám s pohořím Catskills, domem, ve kterém jsem bydlela s Bree předtím, než nás začali honit otrokáři. Říkám jí o útěku z Arény 1, o záchraně dívek, které byly uneseny, aby se staly sexuálními otrokyněmi. Sleduje mě s chmurným výrazem, jak se můj příběh odvíjí, naše zatčení a utrpení v Aréně 2. Jedinou věc, kterou vynechám, je Logan. Jen vyslovit jeho jméno je až příliš bolestivé.

“Kde jsou moji přátelé?” dožadují se, když skončím. “Má sestra? Jsou v pořádku?”

Pokývá.

“Všichni jsou v pořádku. Zotavují se. Museli jsme s každým z vás promluvit jednotlivě. Doufám, že chápeš, proč.”

Pokývám. Chápu. Museli se ujistit, že se naše příběhy navzájem podporují, že nejsme vyzvědači otrokářů. Podezíravost je to jediné, co nás nechává naživu.

“Mohu je vidět?” ptám se.

Dá si ruce za záda v postoji, do jakého se pořád stavěl můj otec. Říkalo se tomu “stát v pohovu” i když to zdaleka nevypadá uvolněně.

“Mužeš,” řekne svým odsekávaným hlasem bez emocí. “Ale

předtím, než vás k nim vezmu potřebuji, abys přísahala, že nikdy nikomu neřekneš, co jsi tu viděla. Absolutní utajení je jediný způsob, jak udržet tvrz Noix naživu.”

Přítakám.

“Přísahám,” řeknu.

“Dobrá,” odpoví. “Musím přiznat, že obdivuji vaši statečnost. Vše, čím jste si prošla. Váš instinkt pro přežití.”

Nemohu si pomoci a nadouvám se pýchou. I když mě můj otec nikdy neuvidí, aby mi řekl, že je na mě pyšný za mé úspěchy, slyšet to od Generála je téměř stejně tak příjemné.

“Takže nejsem vězeň?” Řeknu.

Generál zatřese hlavou a otevře mi dveře. “Jste volná, můžete jít.”

V nemocničním županu se rozejdu chodbou malými kroky. Generál Reece a její vojáci mě doprovází, jeden z nich mi veze kapačku.

O pár pokojů dál se rozšíří chodba do malé ložnice. První osoba, kterou spatřím, je Charlie, sedí na posteli se zkříženými nohama a čte knihu. Povídá se nahoru a v ten okamžik, když si to uvědomí, se mu v očích zobrazí úleva.

“Brooke,” řekne, odloží svou knihu, zvedne se z postele a jde ke mně.

Zaujme mě pohyb na druhé straně ložnice. Do rozjasňujícího světla úsvitu se vynoří Ben. V očích se mu třpytí slzy. Vedle něj spatřím malou postavu Bree s Penelope, její jednookou čivavou v náručí.

Bree začne vzlykat radostí.

Nemohu si pomoci. Oči se mi zalijí slzami, když je všechny spatřím.

Všichni čtyři si padneme do náruče. Podařilo se nám to. Skutečně se nám to podařilo. Potom, čím vším jsme si prošli, je konečně po všem.

Jak se pevně držím Charlieho, Bree a Bena, nechávám své slzy téci, očistně mi tečou, uvědomuji si, že toto je poprvé, co pláču od té doby, co začala válka. Všichni se musíme z mnohého zotavit. Poprvé mám pocit, že budeme mít příležitost v klidu truchlit.

Protože nám se to podařilo, ale ostatním ne. Rose. Flo. Loganovi. Naše slzy nejsou jen z úlevy, ale ze smutku. Smutku a viny.

Potom si uvědomím, že ta příšerná noční můra, která se mi včera večer zdála, je jen začátek. Všichni jsme trýznili, traumatizovali náš mozek; všichni jsme přetrpěli víc, než by kdo kdy měl vydržet. Určitým způsobem naše cesta neskončila.

Právě začala.

KAPITOLA DRUHÁ

Naše objetí je přerušeno jemným poklepáním na mé rameno a já se odtáhnou od ostatních a ohlédnu se. generál Reece tam ztuhle stojí. Její výraz mi prozrazuje, že je nesvá z našeho projevu emocí. Můj otec byl stejný – vždy mě učil, abych nebrečela, všechno držela v sobě.

“Nyní jste všichni zase spolu,” řekne, “budu vás muset doprovodit k Veliteli. Je na něm udělat konečné rozhodnutí.”

“Konečné rozhodnutí o čem?” zeptám se zmateně.

Bez emocí, jako by to byla ta nejjasnější věc na světě, řekne Generál: “Aby rozhodl, zda můžete zůstat.”

Při jejích slovech se mi sevře žaludek, když si náhle uvědomím, že možná budeme nuceni jít zpět ven. Byla jsou hloupá, že jsem si myslela, že náš pobyt v tvrzi Noix je samozřejmý. Samozřejmě, že nebudeme jen tak přijati.

Ben mě vezme za paži a stiskne a já si uvědomím, že ho napadlo totéž. Bree mě stejně tak uchopí za župan a nervózně ho mačká sevřenou dlaní, zatímco Charlie se na mě dívá doširoka otevřenýma, vyděšenýma očima. Penelope vyje jako v utrpení. Nikdo z nás nechce jít zpět ven. Nikdo z nás nechce opustit toto místo poté, co jsme ho spatřili. I ta samotná myšlenka je příliš krutá.

Sestra, která pečuje o někoho na druhé straně pokoje, se ohlédne a na Generála Reece se zamračí.

“Moji pacienti jsou stále slabí,” řekne a podívá se na mou kapačku. “Musí mít možnost si pár dnů odpočinout. Poslat je zpět ven v tomto stavu by byl rozsudek smrti.”

Myslím, že by to byl rozsudek smrti v jakémkoli stavu.

Hned jak to dořekne, uvědomím si bolest v mém těle. Adrenalin z toho, že jsem živá a v bezpečí, že jsem se shledala se svými přáteli a sestrou, bylo jedinou věcí, která mě dostala takto daleko; připomenutí všeho, čím si moje tělo prošlo, mě zalívá veškerou bolestí.

“Tak zemřou,” Generál Reece odpoví rozhodně a stručně. “Rozhodnutí je na Vůdci. Já následuji Vůdcovy rozkazy. A ty plníš ty moje.”

Sestra se podívá jinam, okamžitě uposlechne, a Generál se, bez dalšího slova, otočí na podpatku a odpochoduje.

Všichni se na sebe nervózně podíváme a potom, pobízení vojáky, následujeme Generála, doprovázeného rovnocenně poslušnými vojáky.

Je těžké jít chodbou. Bolí mě svaly, o kterých jsem ani nevěděla, že je mám, a moje kosti jako by při chůzi skřípaly a vrzaly. Krkem a páteří mi vystřeluje ostrá bolest, až sebou škubu. Navíc jsem hrozně vyhladovělá. A přesto si nemohu vyžádat jídlo, obávám se, aby to neovlivnilo Generála Reece nebo Vůdce, aby si nemysleli, že jsme nároční nebo zkažení. Jestli chceme přežít, musíme zapůsobit co možná nejlépe.

Ben se na mě pořád dívá s výrazem plným obav a já jsem si všimla jeho nervozity, jeho strachu, že možná budeme vyhnáni z

tvrze Noix a ponechání, abychom znovu čelili vlastnímu osudu. Také se obávám. Nejsem si jistá, jestli by někdo z nás znovu přežil. Je to jako bych se celé roky připravovala, zocelovala, abych v tomto světě přežila, věděla, že neexistuje jiný způsob. Ale nyní, poté, co jsem to vše viděla, viděla, co je možné, myšlenka na návrat zpět je pro mě příliš.

Dojdeme na konec chodby a Generál Reece otevře dvojité dveře, rozprostře se ranní světlo, které je tak jasné, až zamrkám.

Když si mé oči zvyknou, rozprostře se přede mnou tvrz Noix. Je to plně funkční město, plné lidí a budov, vojenských aut, shonu, zvuků a smíchu. Smíchu. Ani se nemohu vzpomenout, kdy jsem ho naposledy zaslechla. Nemohu uvěřit svým očím.

Je to ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy spatřila.

Generálův hlas mě vytrhne z rozjímání.

“Tudy.”

Jsme vedeni po chodníku, kolem skupiny dětí, hrajícími si na ulici, kterým je asi jako Charliemu a Bree.

“V tvrzi Noix nemáme mnoho dětí,” řekne nám Generál. “Ti, kteří jsou tu, se vzdělávají do čtrnácti let. Potom je roztrídíme podle jejich schopností a přidělíme jim práci.”

Bree se toužebně dívá na děti: vidina čtyř let studia je pro ni až příliš lákavá. Penelope, usazená v jejím náručí, si okamžitě všimne změny v Breeiných emocích a olízne jí tvář.

“Jakou práci?” zeptá se Charlie zvědavě.

“K udržení chodu této tvrze je potřeba různých prací. Máme farmáře, rybáře, lovce, stavaře, krejčí a pak administrativní

činnosti, jako přiřazovat přiděly, vést registr a podobně. Máme také profesionály: učitele, vojáky, doktory a sestry.”

Jak jsme vedeni skrze město, stále víc a víc mě zajímá, co vidím. Tvrz Noix operuje ze solární energie. Všechny budovy jsou pouze jednopatrové, aby nebyly z dálky vidět a nepřitahovaly pozornost. Většina z nich má na střechách travu – Generál vysvětluje, že je to kvůli izolaci a kamufláži – a zakrývají je větve stromů.

Jak se procházím, slunce je jasnější a teplejší, a Generál vysvětluje historii tohoto místa. Zdá se, že vzniklo z kombinace osudu, náhody a velké míry štěstí. Podél řeky Richelieu byly už předtím rozmístěny vojenské základny. Díky své geografické poloze mezi Novou Anglií a Novou Francií, se stala řeka hlavní cestou během francouzských a iriquoiských válek během sedmnáctého století a, později, francouzsko-anglických bitev v osmnáctém století. Díky své bohaté vojenské historie, ti, kteří se postavili vznikající americké občanské válce, jako například Generál Reece, se sem směřovali, a pomohli tuto zónu změnit na bezpečnou oblast pro dezertéry.

Další šťastný moment je, že ze vzdálených Zelených hor, hraničících s Vermontem, teče řeka. Když konečně v New Yorku vypukla válka, chránily hory tvrz před nukleárním mrakem. Zatímco zbytek populace podlehl radiaci a nemocem, které měly za následek bio oběti, vojenské čety, které se schovávaly v tvrzi Noix, byly ochráněny. Zároveň měli dostatek ryb, díky zdroji čisté tekoucí vody, takže když byly zásobovací cesty

zablokovány, mosty spáleny a vesnice srovnány se zemí, lidé v tvrzi přežili.

Války, které v tomto kraji řádily, měly ještě jeden nečekaný dopad. Protože většina místních měst byla vyhlazena, okolní lesy měly šanci vyrůst. Tvrz Noix byla brzy obklopena hustým porostem, což zredukovalo možnost na to, aby ji někdo našel, téměř na nulu, zatímco byl dostatek dřeva na topení a zvěře k lovu.

Jak ustalo bombardování, obyvatelé tvrze věděli, že válka skončila, vyslali zvědy a rychle si uvědomili, že lidská rasa se vymazala ze zemského povrchu. Potom se úplně odřízli a začali pracovat na rozšíření tvrze na město a znovuvybudování civilizace.

Než Generál Reece dokončila svůj příběh, jsem z ní v úžasu. Její klid a vojenská tvrdost mi připomíná otce.

Jak jdeme, nemohu si pomoci a cítím se uchvácená každíčkým detailem. Je to tak dlouho, co jsem viděla civilizaci. Je to jako vrátit se zpět v čase. Nebo ještě lépe. Je to jako vstoupit do snu, který se splnil. Lidé, kteří se kolem mě hemží, vypadají zdravě a opečovávaní. Nikdo z nich nemusel trpět hladem. Nikdo z nich nemusel bojovat na smrt. Jsou to jen obyčejní lidé jako ti, kteří obývali zemi. Z té myšlenky mám knedlík v krku. Je možné začít znovu?

Vidím, že ostatní jsou stejně užaslí jako já. Bree a Charlie jsou blízko u sebe, bok po boku, užasle se dívají kolem. Je jasné, že jsou oba bez sebe a šťastní, že jsou v tvrzi Noix, ale zároveň

nervózní z myšlenky, že by od nás byli odtrženi.

Na druhou stranu se zdá, že Ben je trochu otřesený. Nemohu mu to mít za zlé. Vystoupit z brutálního světa do tohoto je více než dezorientující. Kráčí pomalu, téměř jako v transu a oči mu nenápadně tikají ze strany na stranu, snaží se vše pojmout. Jak kráčí, uvědomuji si, že to je víc, než jen úžas. Je to jako by mi mé tělo mohlo říci jak je unavené jen v okamžik, kdy jsem v bezpečí. Jsem si jistá, že Benova mysl má dává najevo, čím vším si prošel: smrt svého bratra, boj v aréně, každý moment přiblížení se smrti. Vidím, že jeho mysl je zaměstnaná myšlenkami, jak si prochází svými vzpomínkami. Viděla jsem lidi, kteří trpěli post-traumatickým stresem a jeho obličej má stejný výraz jako měli oni. Nemohu si pomoci a doufám, že jeho vzezření nepřekazí naši šanci na to, abychom byli zde přijati.

Brzy přecházíme z hlavní ulice do malých uliček, proplétajících cest, které vedou lesem. Tentokrát se zpomaluje Charlie, plahočí se kousek za ostatními. Zpomalím tempo a přidám se po jeho boku.

“Co se děje?”

Pohlédne na mě vyděšenýma očima.

“Co když je to past?” procedí mezi rty. “Co když nás vedou do další arény?”

Jeho otázka mě přivede na myšlenku, jestli příliš nedůvěřuji. Vzpomínám si na muže, který nám ukradl zásoby, když jsme byli na útěku před otrokáři. Důvěřovala jsem mu a udělala jsem chybu. Ale tentokrát je to jiné. Není možné, že by nás Logan

navedl vstříc nebezpečí.

Položím Charliemu ruku kolem ramen.

“Nyní jsme v bezpečí,” vysvětluji. “Už se nemusíš bát.”

Ale jak jdeme dál, koruny stromů zhoustnou, zablokují denní světlo a kolem nás vytvoří tmavé stíny. Něco na této dlouhé, tmavé cestě mě připomíná arény, chůzi chodbami s vědomím, že jediné, co mě čeká, je bolestná smrt. Cítím, jak mi v hrudi buší srdce.

Jak jdeme dál, nebe ještě více potemní. Bree si musela všimnout, že něco není v pořádku, protože se ke mně přitulí.

“Potíš se,” řekne.

“Ano?”

Dotknu se obočí a zjistím, že mě polil chladný pot.

“Jsi v pořádku?” dodá Bree.

Ale její hlas zní divně, pokrouceně, jako kdyby přicházel z velké dálky.

Náhle na paži pocítím ruku a vykřiknu a uvidím Roseinu seschlou, černou ruku, jak se mi zavěsila za paži. Oženu se, odstrčím ji, škrábe mě do ruky svými nehty.

A pak je všechna ta panika náhle pryč. Vráťím se zpět do přítomnosti a uvědomím si, že to vůbec nebyla Roseina ruka. Byla Benova. Drží si ji na hrudi a má na ní hluboké škrábance. Podívá se na mě s výrazem čistého utrpení, zatímco Penelope rozrušené štěká. Vojáci kolem nás slušně odvrátí svůj pohled.

Podívám se dolů na Bree a Charlieho, srdce mi buší.

“Omlouvám se,” zakoktám. “Myslela jsem... jenom...”

Ale má slova vymizí.

“Možná bychom tě měli vzít zpět do nemocnice,” navrhně Ben jemným, přesvědčivým hlasem.

“Já jsem v pořádku,” řeknu příkře, mračím se na jejich ustaraný výraz. “Myslela jsem jen, že jsem něco viděla. Nic se neděje. No tak.”

Vykročím vpřed do čela skupiny, snažím se dát se znovu dohromady. Nejsem člověk, který se položí kvůli nesnázím a nechystám se stát někým, kdo je pronásledován svou minulostí.

Ale jak pokračuji dál, nejsem si jistá, jestli mohu nechat minulost za sebou.

Zahneme za roh a spatřím ji: tvrz, příkrčenou budovu, ve které musí být Vůdcova kancelář. Jak jdeme, připravím se s bušícím srdcem.

Vím, že výsledek tohoto setkání určí, jestli budeme žít nebo zemřeme.

KAPITOLA TŘETÍ

Vůdcova budova hučí životem. Vojáci rychle pochodují kolem, zatímco jiní sedí kolem konferenčních stolů a dívají se na detailní plány, diskutují hlasitými, jistými hlasy o výhodách vybudování nové sýpky nebo rozšíření křídla nemocnice. Mám pocit, že je to skutečná jednotka, tým s daným cílem, a je to dobrý pocit.

A jsem o to nervóznější, že nám nebude umožněno zůstat.

Jak procházíme chodbami, vidím rozsáhlou tělocvičnu, lidi, kteří trénují se zbraněmi, střílí luky a šípy, boxují a zápasí. Dokonce i malé děti se učí, jak bojovat. Lidé z tvrze Noix se jasně připravují na různé situace.

Konečně jsme vedeni do kanceláře Vůdce. Charismatického muže čtyřicátníka, který se postaví a zdraví nás každého jménem, je jasné, že už dostal informace. Na rozdíl od Generála nemá kanadský přízvuk; vlastně mě překvapí silným kalifornským huhňáním, což mi říká, že je jeden z obránců z americké strany opozice.

Otočí se ke mně jako poslední.

“A ty musíš být Brooke Moore.” Vezme mou ruku do dlaní a zatřepe s ní a teplo z jeho kůže do mne prostoupí. “Musím přiznat, že jsem ohromený vašimi zkušenostmi. Generál Reece mě informoval o všem, čím jste si prošli. Víím, že to pro vás bylo těžké. Nevíme toho mnoho o vnějším světě. Držíme se stranou.

Otrokáři, arény – to je celý jiný svět, než na co jsme zvyklí. To, co jsem o tobě slyšel, je skutečně neuvěřitelné. Jsem potěšený, že vás všechny poznávám.”

Konečně pustí mou ruku.

“Jsem užaslá z toho, co jste zde vytvořili,” řeknu Vůdci. “Snila jsem o místě jako je toto od začátku války. Ale nikdy jsem si nedovolila si pomyslet, že by to bylo možné.”

Ben souhlasně pokývá, zatímco Bree a Charlie se zdají být naprosto uchváteni Vůdcem, oba na něj hledí s doširoka otevřenýma očima.

“Rozumím,” řekne. “Někdy je i pro mě těžké tomu uvěřit.”

Zhluboka se nadechne. Na rozdíl od Generála Reece, která je trochu naježená, je Vůdce vřelý a příjemný, což mi dodává naději.

Ale nyní, když jsou formality z cesty, se jeho tón změnil a potměnil. Ukáže nám všem, abychom si sedli. Sedneme si na židle, které mají tvrdé opěrky jako v kanceláři ředitelky. Prohlédne si nás a promluví. Cítím, že nás každého hodnotí a měří si nás.

“Musím udělat velmi vážné rozhodnutí,” začne. “O tom, zda můžete zůstat zde v tvrzi Noix.”

Vážně pokývám, zatímco mám propletené ruce v klíně.

“Dříve jsme přijali lidi zvenčí,” pokračuje, “obzvláště děti, ale běžně to neděláme. V minulosti jsme byli ošálení dětmi ve vašem věku.”

“My pro nikoho nepracujeme,” řeknu rychle. “Nejsme

zvědové nebo něco takového.”

Skepticky se na mě podívá.

“Tak mi vysvětlete tu loď.”

Chvíli mi trvá, než to pochopím a potom si to uvědomím: když jsme byli zachráněni, cestovali jsme na ukradené otrokářské lodi. Uvědomuji si, že si musí myslet, že jsme součástí nějaké organizace.

“Ukradli jsme ji,” odpovím. “Použili jsme ji k útěku z Arény dvě.”

Vůdce se na mě dívá podezříváma očima, jako by nevěřil, že jsme mohli utéci z arény.

“Sledoval vás někdo?” zeptá se. “Pokud jste utekli z arény a ukradli loď otrokářům, pak vás jistě musel někdo pronásledovat?”

Rozpomínám se na ostrov na Hudsonu, na neúnavnou hru na kočku a myš, kterou jsme hráli s otrokáři. Ale podařilo se nám utéci.

“Nikdo nás nepronásleduje,” řeknu sebejistě. “Máte moje slovo.”

Zamračí se.

“Já potřebuji víc než tvé slovo, Brooke,” protestuje Vůdce. “Celé město by bylo v nebezpečí, pokud by vás někdo sledoval.”

“Jediný důkaz, který mám je, že jsem ležela několik dní v nemocnici a nikdo ještě nepřišel.”

Vůdce přimhouří oči, ale zdá se, že mu má slova došla. Rozloží ruce na stole.

“V tom případě bych rád věděl, proč bychom vás měli přijmout. Proč bychom vás měli ubytovat? Živit vás?”

“Protože to je správné,” řeknu. “Jak jinak bychom znovu vybudovali naši civilizaci? Někdy se jeden o druhého musíme zase začít starat.”

Zdá se, že ho má slova rozčílila.

“Toto není hotel,” vyštěkne. “Není zde jídlo k mání zdarma. Všichni musí přispívat. Pokud vás necháme zůstat, očekává se, že budete pracovat. Tvrz Noix je jen pro lidi, kteří mohou přispět. Jenom pro tvrdé. Venku je hřbitov pro ty, kteří sem nezapadli. Nikdo zde neusíná na vavřínech. Tvrz Noix není jen o přežívání – trénujeme armádu přeživších.”

Cítím, jak se probudil můj instinkt bojovníka. Zatnu ruce v pěsti a bouchnu s nimi o stůl. “My můžeme přispívat. Nejsme slabé děti, které si jen hledají někoho, kdo se o ně postará. Bojovali jsme v arénách. Zabili jsme lidi, zvířata a monstra. Zachránili jsme lidi, děti. Jsme dobří lidé. Silní lidé.”

“Lidé, kteří jsou zvyklí dělat si věci po svém,” oponuje. “Jak si mám očekávat, že se naučíte žít pod vojenským vedením? Pravidla nás udržují naživu. Pořádek je jediná věc, která nám brání v tom, abychom zmizeli jako ostatní. Máme hierarchii. Systém. Jak se poperete s tím, že budete dostávat rozkazy, co dělat po tolika letech, kdy jste byli venku a svobodní?”

Zhluboka se nadechnu.

“Náš otec byl ve vojsku,” řeknu. “Bree a já víme přesně, o čem to je.”

Odmlčí se a potom se na mě podívá tmavýma, těkavýma očima.

“Tvůj otec byl ve vojsku?”

“Ano,” odpovím tvrdě, trochu bez dechu kvůli tomu, že překypuji zlostí.

Vůdce se zamračí, potom pohne nějakými papíry na stole jako by něco hledal. Vidím, že je to dlouhý seznam jmen. Potom na mém znovu a znovu zaťuká prstem, pohlédne vzhůru a zamračí se.

“Moore,” vysloví mé příjmení. Potom se rozzáří.

“Není to Laurence Moore?”

Jak zazní jméno mého otce, zdá se, že mi docela přestane bít srdce.

“Ano,” Bree a já vykřikneme najednou.

“Znáte ho?” dodám a můj hlas zní zoufale a zběsile.

On se zakloní a pak se na nás dívá s úplně jistou úctou jako by se s námi sešel poprvé.

“Znám ho,” řekne a překvapeně pokyvuje.

Když slyším respekt v jeho hlase, jak hovoří o mém otci, zaplní mě pýcha. Nepřekvapuje mě, že k němu lidé vzhlíží.

Pak si všimnu, že se Vůdcova nálada změní. Setkat se tváří v tvář s osiřelými dětmi starého známého v něm muselo rozdmychat sympatii.

“Všichni můžete zůstat,” řekne.

S úlevou uchopím Bree za ruku a vypustím zadržovaný dech. Ben a Charlie hlasitě oddychnou. Ale předtím, než dostaneme

příležitost se jeden na druhého usmát, Vůdce řekne něco jiného, něco, z čeho se mi sevře srdce.

“Ale ten pes musí jít.”

Bree zalapá po dechu.

“Ne!” vykřikne.

Penelope obejmě ještě pevněji. Malá čivava cítí, že se stala středem pozornosti a zakroučí se v Breeině náručí.

“Nikdo, kdo nepřispívá, nezůstane v tvrzi Noix,” řekne Vůdce.

“To platí také pro zvířata. Máme na farmě hlídací psy, ovčácké psy a koně, ale váš malý domácí mazlíček je nám k ničemu. V žádném případě nemůže zůstat.”

Bree se rozpláče.

“Penelope není jen domácí mazlíček. Je to to nejchytřejší zvíře na světě. Zachránila nám život!”

Obejmu Bree a přitáhnu si ji k sobě.

“Prosím,” řeknu ohnivě Vůdci. “Jsme vám tak vděční, že nás zde necháte zůstat, ale nenechte nás vzdát se Penelope. Už jsme toho příliš mnoho ztratil. Naš domov. Naše rodiče. Naše přátele. Prosím, nenechte nás vzdát se také našeho psa.”

Charlie se podívá s obavami na Vůdce. Snaží se rozklíčovat situaci, vymyslet, jestli toto bude eskalovat na boj, jako vždy v zádržných celách Arény 2.

Nakonec si Vůdce povzdychne.

“Může zůstat,” ustoupí. “Pro teď.”

Bree se na něj podívá uslzenýma očima. “Může?”

Vůdce toporně pokývá.

“Děkuji,” vděčně zašeptá.

I když je Vůdcova tvář bez výrazu, vím, že s ním naše žadonění pohnulo.

“A teď,” řekne rychle a postaví se, “Generál Reece vám přidělí ubytování a ukáže vám je.”

Všichni si také stoupneme. Vůdce položí ruku na Breeino rameno a začne ji vést ke dveřím. Pak jsme všichni najednou vedeni do chodby.

Stojíme tam otřesen, sotva můžeme pochopit, co se právě událo.

“Dostali jsme se dovnitř,” řeknu a mrkám.

Ben pokývá, vyhlíží stejně překvapeně. “Ano. Dostali.”

“Toto je nyní náš domov?” zeptá se Bree.

Přimáčknu si ji k sobě. “To je domov.”

*

Následujeme Generála Reece ven, kolem řad malých cihlových budov, jednopatrových, pokrytých větvemi pro dobrou kamufláž.

“Muži a ženy jsou odděleni,” vysvětluje Generál. “Bene, Charlie, vy budete bydlet tady.” Ukáže na jednu cihlovou budovu, která je pokrytá hustým břečťanem. “Brooke, Bree, vy budete přes ulici.”

Ben se zamračí. “To lidé nebydlí se svými rodinami?”

Generál trochu ztuhne. “Nikdo z nás nemá rodinu,” řekne a poprvé je v jejím hlase nějaká emoce. “Když opustíte armádu, nemáte možnost vzít s sebou svého partnera, děti nebo rodiče.”

Pocítím v břiše bodnutí ze sympatie. Můj otec nebyl jediným, kdo opustil svou rodinu kvůli tomu, čemu věřil. A já jsem nebyla jedinou osobou, která opustila svou matku.

“Ale cožpak si od té doby nikdo nezaložil novou rodinu?” zeptá se Ben a tlačí na ni, jako by nedbal jejích bolestných pocitů. “Myslel jsem, že jste říkala, že jste začali se zalidňováním.”

“Momentálně tu nemáme žádné rodiny. Ne v tento okamžik. Společnost musí být kontrolována a stabilizována, abychom se ujistili, že máme dost jídla, prostoru a zdrojů. Nemůžeme si dovolit, mít lidi, kteří by se rozmnožovali podle svých představ. Musí to být regulováno.”

“Rozmnožovali?” řekne Ben pod vousy. “Používáte pro to zvláštní pojmenování.”

Generál našpulí rty. “Chápu, že máte otázky, ohledně toho, jak to tu funguje a chápu, že pro vás, jako příchozí zvenčí, to může být nezvyklé. Ale tvrz Noix přežila, díky pravidlům, které jsme zavedli, díky našemu vedení. Naši obyvatelé je chápou a respektují.”

“A my také,” dodám rychle. Otočím se a položím sestře ruku na ramena. “Pojď, Bree, půjdeme dovnitř. Těším se na to, až potkáme naše spolubydlící.”

Generál kývne. “Vysvětlí vám, jak to tu funguje. Až bude čas na oběd, běžte s nimi.”

Zasalutuje nám na pozdrav a potom odejde se svými vojáky.

*

Veselá Američanka, jménem Neena, nás provází naším

novým domovem. Je “matka” domu, který se skládá, jak nám vypráví, ze skupiny dospívajících dívek a mladých žen. Vysvětluje, že zbytek spolubydlících jsou v práci a že se s nimi setkáme večer.

“Nechám vás, abyste se zabydleli,” usmívá se srdečně. “Dům plný dvaceti žen může být někdy přespříliš.”

Zavede nás do malého, jednoduchého pokoje s patrovými postelemi.

“Budete muset sdílet pokoj,” řekne. “Není to úplně pětihvězdičkové letovisko.”

Usměji se.

“Je to perfektní,” řeknu, když vstoupím do pokoje.

Znovu jsem přemožena pocitem míru a bezpečí. Nemohu si vzpomenout, kdy jsem naposledy stála v pokoji, který voněl čistotou, ve kterém byl setřený prach, byl naleštěný a vyluxovaný. Světlo proniká dovnitř oknem a díky němu pokoj vypadá ještě příjemněji.

Poprvé za dlouhou dobu se cítím v bezpečí.

Penelope se také líbí. Lítá šťastně dokola, skáče na postele, vrtí ocasem a štěká.

“Musím přiznat, že je vzrušující, mít v době psa,” říká Neena. “Ostatní dívky ji budou zbožňovat.”

Bree se zazubí od ucha k uchu, pyšná majitelka každým coulem.

“Je na psa tak chytrá,” řekne. “Jednou nám zachránila život, když —”

Chytnu Bree za paži a zmáčknu ji, abych ji ztišila. Z nějakého důvodu nechci, aby se o tom, čím jsme si prošli, mluvilo v našem novém domově. Chci, aby to pro nás byl nový začátek, nezatížený minulostí. Ještě víc si nepřeji, aby kdokoli věděl o arénách, pokud to vědět nemusí. Zabíla jsem lidi. Změní to způsob, jak na mě pohlíží, udělá je to obezřetnějšími a já nevím, jestli se s tím právě nyní dokážu vypořádat.

Zdá se, že Bree pochopila, co se jí snažím kradmo říci. Nechá svůj příběh zmizet do éteru a zdá se, že si toho Neena nevšimla.

“Na posteli máte věci,” řekne. “Není to mnoho, jen pár věcí jako prvotní pomoc.”

Na každé posteli máme pečlivě naskládané oblečení. Je vyrobené ze stejného tmavého materiálu, který nosí Generál Reece a její armáda. Materiál je hrubý; dovtípím se, že to musí být doma vypěstovaná bavlna, přírodně zbarvená barvivy a ušitá jako uniforma krejčími, o kterých se nám zmínila.

“Děvčata, chcete se před obědem umýt?” zeptá se Neena.

Pokývám a Neena, ještě než mě opustí, mě zavede do malé koupelny, která slouží všem dvaceti obyvatelům domu. Je jen základní a voda je studená, ale je to úžasný pocit, být znovu čistá.

Když se Bree vrátí zpět do našeho pokoje poté, co si dala sprchu, začne se smát.

“Vypadáš legračně,” řekne mi.

Převlékla jsem se do tuhé uniformy, která zde pro mě byla. Pramínky vlasů mi visí na ramenou a dělají na látce mokré fleky.

“Kouše to,” řeknu a nepohodlně sebou šiju.

“Ale je to čisté,” odpoví Bree a prsty hladí materiál své uniformy. “A nové.”

Vím, co má na mysli. Je to několik let, co jsme získali něco vlastního, co nebylo ukradené, nalezené nebo recyklované. Toto je oblečení, které nikdy nebylo nošeno. Poprvé za dlouhou dobu máme něco vlastního.

Společně s novým oblečením také dostáváme ručníky, boty, pyžamo, tužku, zápisník, hodinky, baterku na svícení, píšťalku a kapesní nůž. Je to jako malý dárkový balíček. Z toho, co jsem o tomto místě zatím zjistila, obsah pasuje na tvrz Noix.

Neena nás vede z domu ven na ulici a po krátké chůzi nás přivítá větší budova. Podívám se nahoru. Vypadá jako městský úřad, ale i tak je jednoduchá a neoznačená.

Vejdeme dovnitř a okamžitě ucítím vůni jídla. Začnou se mi sbíhat sliny, zatímco Bree se otevřou doširoka oči. Místnost je plná stolů, většina z nich je obsazená farmáři, rozpoznatelnými podle jejich zabláceného oblečení a opálenou kůží.

“Támhle je Ben a Charlie,” řekne Bree a ukazuje na stůl.

Všimnu si, že mají oba talíře, do výšky naložené jídlem a oba se cpou.

Neena si asi všimla toužebného pohledu v mém obličeji, protože se usměje a řekne, “Jděte za nimi. Přinesu vám nějaké jídlo.”

Poděkujeme jí a jdeme si sednout k Charliemu a Benovi na lavici, která za obsazená farmáři. Všichni na nás slušně kývnou a my se usadíme. Na komunitu, která nepřijímá lidi zvenčí, se zdají

být poměrně přívětiví, ohledně náhlého příchodu urousaných, vyhladovělých dětí a jednooké čivavy.

“Někdo se cítí jako doma,” řeknu Benovi, zatímco si cpe další nálož jídla do pusy.

Ale do očí se mu vrátil starý ztrápený pohled. Jeho zevnějšek je čistý, ale jeho mysl se zdá být zanešená věcmi, kterými si prošel. A i když jí, dělá to mechanicky. Ne stejným způsobem jako Charlie, který jako by měl požitok z každého sousta. Ben jí jako by jídlo ani nechutnal. A co víc, neřekne ani slovo, když si k němu přisedneme, téměř jako by si nevšiml, že tam jsme. Nemohu si pomoci a mám o něj strach. Slyšela jsem o lidech, kteří si prošli strašná muka a pak se zhroutili hned, jak se dostali do bezpečí. Modlím se, aby Ben nebyl jedním z nich.

Jsem vyrušená, když se Neena vrátí s dvěma talíři jídla, jedním pro Bree a druhým pro mne, naloženými kuřetem na másle a česneku, pečenými brambory a přílohou z pálivé cukety a rajčat. Už si ani nemohu vzpomenout, kdy jsem viděla takovéto jídlo. Vypadá to jako jídlo z restaurace.

Nemohu se udržet. Začnu ho hltat a mé chuťové pohárky ožijí. Je naprosto vynikající. Tolik let jsem přežívala na nejjednodušším jídle, nejmenších porcích a učila jsem se netoužit po dalším. Nyní se konečně mohu uvolnit.

Bree se trochu víc ovládá. Předtím, než sama jí, dá velkou porci kuřete Penelope. Cítím se trochu zahanbená způsobem, jakým hltám své jídlo, jako by na tom závisel můj život, ale etiketa stolování momentálně není mou prioritou.

U stolu naproti nám si všimnu chlapce, který vypadá trochu starší, než já, který krmí kusy mata pitbull teriéra. Chlapec vypadá přesně jako ten typ, který by pitbull teriéra vlastnil. Má oholenou hlavu, tmavé obočí, zadumané oči a domýšlivý úsměv.

“Kdo je to?” zeptá se Bree a kývne na čivavu.

“Penelope,” řekne. “A ten tvůj?”

“Jack,” řekne chlapec a hravě drbe psa na krku.

“Myslela jsem, že sem zvířata nesmí,” řeknu.

Jeho oči se do mých intenzivně a vztekle zadívají.

“Je to hlídací pes,” odpoví. Potom se podívá na Bree. “Myslíš, že by se Penelope a Jack chtěli přátelit?”

Bree se zasměje. “Možná.”

Oba své postaví na zem. Oba si okamžitě začnou hrát, jeden druhého honí a tlapkami chňapou po tváři toho druhého.

K mému překvapení potom Jack vyskočí na můj klín a uštědří mi velké, uslintané, horké líznutí přes můj obličej.

Ostatní se smějí a já si také nemohu pomoci.

“Myslím, že se mu Brooke líbí víc než Penelope,” řekne Bree a zazubí se.

“Myslím, že máš pravdu,” odpoví chlapec a upřeně se na mě dívá.

Konečně se mi podaří Jacka odstrčit a rukávem si otřu jeho sliny z tváře, chlapec se na mě dívá, zdá se, že se baví. Odtrhne kus chleba svými silnými prsty a jeden konec namočí do šťávy na talíři.

“Takže,” řekne předtím, než si kousne, “hádám, že Brooke je

tvá sestra.”

“Ano,” řekne Bree. “A já jsem Bree.”

I když má plnou pus, odpoví, “Ryan,” posune se po lavici, natáhne ruku a podá si ji s Bree.

Potom ji napřáhne ke mně. Podívám se vzhůru. Jeho tmavé oči se do mě zaboří, až mě bodne v žaludku. Ten pocit mi připomíná první okamžik, kdy jsem spatřila Logana: ne ten teplý, pomalu zesilující pocit, který jsem cítila k Benovi, ale okamžitou přitažlivost, ze které se zastavuje srdce. Nechci se ho dotknout, obávám se, že tím prozradím tu přitažlivost.

Okamžitě se cítím na vině, že k němu vůbec nějakou přitažlivost cítím. Je to jen několik hodin, co jsem snila o Loganovi. Stále mi chybí.

Podezíravě se podívám na Ryanovu nataženou ruku. Nemám na výběr. Jen tak to nevzdá. Uchopím ji a doufám, že to proběhne rychle. Pak se podívám zpět dolů na své jídlo, doufám, že si nevšimne, že jsem zčervenala.

Ryan se na mě dívá jak jím. Jen tak tak vidím jeho křivácký úsměv koutkem oka. Dívá se na mě tak intenzivně, že se mi třese srdce.

“Tvá sestra má zdravou chuť k jídlu,” řekne, hovoří k Bree, ale dívá se celou dobu na mě. “A máslo na bradě.”

Bree se směje, ale já se cítím rozpačitě a ještě více rudnu.

“Jen žertuji,” řekne Ryan. “Není třeba vyhlížet tak rozčíleně.”

“Já nejsem rozčílená,” odpovím ostře. “Jen se snažím v klidu najíst.”

Ryan při smíchu zakloní hlavu; snažila jsem se ho zbavit, ale zdá se, že ho má slova jen povzbudila. Jeho tmavé oči jiskří.

“Takže ty jsi z arény,” řekne.

Nesnadno polknu. “Kdo ti to řekl?”

A potom si vedle sebe všimnu Charlieho provinilého pohledu. Musel už naše muka vyzradit. To je ale začátek.

Já nic neříkám.

“Já tě nesoudím,” řekne Ryan. “Vlastně jsem ohromený.”

Při těch slovech se Ben ohlédne. Celou dobu byl ve vlastním světě, jako by ztracen ve vlastních myšlenkách, ale nyní je náhle ostražitý, jak na nás pohlédne, má v očích záblesk žárlivosti.

“Vrátil jsi se právě z polí jako ostatní?” zeptám se Ryana, snažím se nasměrovat konverzaci na bezpečnou půdu.

Ryan se pro sebe usměje, jako by byl rád, že má konečně mou pozornost. “Vlastně jsem dnes ráno hlídal.”

“Opravdu?” Zeptám se s vážným zájmem. “Jak to probíhá?”

Ryan se protáhne na židli, udělá si pohodlí a začne vysvětlovat.

“Jedna skupina hlídá nepřetržitě vnější hranice, zatímco druhá skupina hlídá uvnitř, ujišťuje se, že všichni následují pravidla. A ujišťuje se, že nikdo není příliš horlivý po pravomocích, střídáme se a rotujeme. Každý to musí dělat, dokonce i děti. Chci říct, že vy to nebudete muset dělat ještě nějakou dobu, protože se zotavujete, ale—”

“Já chci,” řeknu náhle a přeruším ho.

Myšlenka na to, že jen tak posedávám a nic nedělám, mě děsí. Jestli budu jen tak posedávat, moje mysl mě zase začne šálit.

Budu mít vidiny Rose a Flo. Uvidím Logana. Nevím, jestli mé těžké srdce zvládne ho znovu vidět.

“No jednou budeš—” začne Ryan.

“Ted’,” řeknu rozhodně. “Mohu jít s tebou na tvou směnu?”

Ryan se na mě překvapeně podívá a já v jeho očích vidím zájem a respekt.

“Zeptám se Generála Reece, jestli souhlasí s tím, abych s sebou někoho měl.”

“Přidej ještě jednoho,” řekne Ben najednou.

Podívám se na Bena a poprvé, co jsme sem přišli, se zdá být plně při smyslech.

“Jsi si jistý, že to skutečně chceš?” Zeptám se ho.

Tvrdě pokývá. “Jestli si ty myslíš, že jsi připravena na hlídku, pak já jsem určitě.”

Ryan kývne, vypadá, že ho Ben ohromil stejně jako já. Ale nejsem si úplně jistá, že Benovi je dost dobře na to, aby šel. Vypadá vyčerpaně, jeho oči jsou ohraničené černými stíny a já si nemohu pomoci, ale mám dojem, že jenom chce jít také, protože mě nechce nechat o samotě s Ryanem.

A potom mě napadne: do čeho jsem se to zapletla?

KAPITOLA ČTVRTÁ

Ryan vede mě a Bena přes celou tvrz Noix, směřujeme ke zbrojnímu skladu a jak kráčíme, cítím se poprvé po měsících nasycená. Žaludek mám téměř až nepříjemně ztěžklý. Je to dobrý pocit. Také je dobrý pocit jít na stráž, mít cíl a smysl a něco, co odpoutá mou pozornost. Myslím, že bych se bez toho zbláznila.

Projdeme kolem mnoha lidí, všichni jakou tak čistí a dobře živení, jako Ryan; nikdo není zjizvený od radiace, nemá roztavenou kůži od nukleárního spadu. Nikomu nechybí končetiny nebo zuby nebo za sebou při chůzi netáhne deformovanou nohu. Tolik zdravě vypadajících lidí na jednou místě jsem viděla naposledy před válkou. Je to téměř zneklidňující.

Ryan kráčí vedle mě, ale Ben se táhne několik kroků za námi. Nesporně panuje napjatá atmosféra, kterou se snažím ignorovat tím, že veškerou pozornost věnuji Jackovi, pitbullovi, který se drží pevně u mé nohy, jako bych já, a ne Ryan, byla jeho pán

“Zalíbila ses mu,” řekne Ryan s potlačovaným smíchem.

Benova hlava se okamžitě pohne. Zamračí se. nemohu si pomoci a přemýšlím, proč Ben trval na tom, že půjde s námi. Nechci, aby kolem mě kroužil jako temný bouřkový mrak, a házel mým směrem podezíravé pohledy. Jsme jeden tým a vždy jsme byli a nelíbí se mi, že ho takto vidím. Příliš mnoho mi to

připomíná způsob, jakým se choval k Loganovi; žárlivý, chtěl ode mne víc, než jsem mu byla schopná dát.

Alespoň se zdá, že Ryan si napětí nevšiml. Sebevědomě kráčí přes areál jako někdo, kdo nikdy nespatrił skutečnou smrt nebo destrukci. Ne jako Ben a já, jen naše kroky jakoby prozrazovaly naše minulé muka.

“Tak tady,” řekne Ryan pyšně, když otevře ohromné ocelové dveře.

Ve vzduchu se zvedne mračno krouživého prachu a zastře můj výhled. Když si sedne, poprvé spatřím poklady zbrojnice. Otevřou se mi ústa, když vstoupím dovnitř a prohlížím si pistole a ostřelovačské zbraně, automatické kuše a AK47. Jsem jako děcko v cukrárně.

Jak si prohlížím stěny, něco mě zaujme. Brokovnice. Připomíná mi jednu historickou, kterou měl otec vystavenou za sklem doma. Jdu k ní a vezmu ji.

“Jsi si jistá, že si tu věc chceš vzít?” Zeptá se Ryan, když v ruce testuji její váhu. “Pro tvou postavu by bylo lepší něco menšího.”

V několika vteřinách brokovnici zavřu a nabiji předtím, než si ji přiložím k ramenu pro pozici k výstřelu. Pohyby provádím jako expert; díky otci zacházím s brokovnicí s lehkostí.

“Myšlím, že tahle mi sedne dobře,” řeknu.

Ryanovy oči se rozšíří překvapením. Zdá se, že na něj zapůsobila má znalost zbraní a nemohu si pomoci a cítím, jak se dmu pýchou.

Ben přimhouří oči a uchopí svou vlastní zbraň, pušku.

“Takže jste oba již předtím zbraně používali?” Zeptá se Ryan.

“Samozřejmě,” odpoví Ben trošku drsněji.

Vzpomenu si, jak jsem se poprvé setkala s Benem, když jsme se hnali zamrzlou krajinou, pronásledovali jsme otrokáře, kteří unesli naše sourozence. Byl se zbraní marný a v jeden okamžik ji dokonce upustil.

“Ben je spíš na luk a šípy,” řeknu, trošku se mu vysmívám, snažím se ho jemně přimět k zapojení se do konverzace.

Ben se zamračí, zjevně mu ten vtip nesedl. Ben byl vždy přecitlivělý, ale je jasné, že je ještě citlivější, než obvykle. Připomínám si, abych si kolem něj dala více pozor. Nechci, aby si myslel, že se mu posmívám nebo že nechávám, aby na mě Ryan přenesl svůj boдрý přístup.

“To není problém,” řekne Ryan. “Máme dost luků i šípů, jestli jim dáváš přednost.”

“Tohle mi stačí,” odpoví Ben stroze.

Ryan pokrčí rameny, znovu netečný k narůstajícímu napětí.

Potom si všimnu vystavených nožů na zdi. Přejdou k nim a vidím, že to jsou stejné nože, jako měl můj otec, když jsem byla dítě, s do rukojetě vyraženými vojenskými znaky. Ovládne mě vlna nostalgie.

Konečny prstů se dotknu chladného kovového ostří. “Mohu si vzít také tyto?”

“Samozřejmě,” odpoví Ryan, náhle ke mně zezadu přistoupí. “Vezmi si co chceš.”

Cítím, jak z jeho těla vyzařuje teplo, natáhnu se po noži,

potěžkávám si ho v ruce. Mám pocit, jako by byl můj, jako by vždy patřil do mého sevření. Potom vyrazím pryč z Ryanova stínu a za chůze si uschovám nůž na boku. Naložím si zbraň na rameno a luk a šíp na záda.

Ryan zapíská, zatímco si mě prohlíží.

“Připravena do služby,” řekne a radostně mi salutuje.

Nemohu si pomoci a usmívám se pro sebe. Cítím se každým coulem jako strážce a v podstatě se nemohu dočkat, až odtud odejdu, zjistím, jak se věci mají a dokážu Vůdci, že si zde místo zasloužím.

Ale Ben, na druhé straně, neobratně zápolí a začíná se rozčilovat kvůli přetočenému popruhu. Ryan k němu dojde a pomůže mu. Když si popruhy upevní, nemohu si pomoci a napadne mě, že Ben vypadá jako ztracené, zranitelné dítě, kterého obléká jeho rodič na první školní den.

Vyrazíme ze zbrojnice a z očekávání se mi sevře žaludek, když před námi zahlédnu skupinu strážců, se kterými budeme hlídat. Shromáždili se u jedné ohromné železné brány, na které je ostnatý drát. Kolem se motá několik psů, tlapkami hrabou trsy trávy ve spodní části plotu, čmuchají, při každém zvuku zvedají hlavu. Dochází mi, že byli všichni vycvičení, aby pomohli hlídat a chránili před útoky. Vůdce měl pravdu, když řekl, že každý v tvrzi Noix má svou roli – dokonce i zvířata. Jsem znovu vděčná, že povolil, abychom si nechali Penelope a doufám, že dostane šanci dokázat, že i když je velká jako kočka a má jen jedno oko, je to ten nejchytřejší pes, jakého kdy potká.

Jack se od nás odtrhne a spěchá k ostatním psům, vzrušeně štěká. Jeho přítomnost upozorní skupinu na náš příchod. Hlavy se začnou otáčet naším směrem a vnímají pohled na Ryana, který k nim vede dva cizince. Nemohu si pomoci a cítím, že jsem hodnocena, měřena a snažím se uklidnit své bušící srdce. Nakonec toto není nic, v porovnání s chlípně pošilhávajícími očích přihlížejících bio obětí v arénách.

Zdá se ale, že Benovi se nedaří tak dobře jako mně. Jak se přibližujeme ke spině, vidím, že jeho tvář zbledla. Vůbec na toto není připraven. Být s cizími, chystat si zbraně – to vše je pro něj příliš, je to jako být zpět v aréně. Nedostanu ale šanci mu říci, aby se otočil a šel domů, protože jsme náhle u vstupu. Ryan poklepává lidi na ramena, předhazuje jména, které mi jdou jedním uchem dovnitř a druhým ven. Jediné, které si zapamatuji, je Molly, protože dívka, které patří, má křiklavě zrzavé vlasy.

Podívá se na mě.

“Bydlíš s Neenou, vid’?” zeptá se s přátelským úsměvem. Vypadá stejně stará jako já, má zářivě zelené oči a pihovatý nos.

Kývnu, trochu zaskočená všemi těmi jmény a tvářemi.

“Já taky,” odpoví. “Hádám, že to z nás dělá spolubydlící.”

Spolubydlící. To slovo mi zní cize, jako by to byl výraz, který patřil do starého, prastarého světa, o kterém jsem si myslela, že už je ten tam. Není to poprvé od doby, co jsem sem přijela, kdy mě zasáhne vlna štěstí. Mám pocit, že se z ní může stát kamarádka. Kamarádka. Myslela jsem si, že to slovo už nikdy nepoužiji.

Skupina se rozpohybuje a my následujeme, držíme se Ryana a Molly. Projdeme kolem několika úrovní oplocení, u každé brány stojí stráž. Množství zabezpečení, které tady mají, je šílené, ale rozumím jejich potřebě to takto přehánět. Jediný způsob, jak udržet lidi uvnitř tvrze Noix v bezpečí, je udělat ji neprostupnou všem monstrem, která číhají venku.

Mezi jednou řadou oplocení a další uvidím na stromech usazenou řadu dřevěných kabin.

“Zůstáváte v nich přes noc?” Zeptám se Molly.

Zakroucí hlavou. “Ne, lidé v nich bydlí.”

“Opravdu?”

Ještě než má Molly šanci odpovědět, Ryan promluví, naprosto slintá po příležitosti sdílet nějaké znalosti.

“Říkáme jim Lesní obyvatelé,” řekne. “Jsou a zároveň nejsou součástí tvrze Noix.”

“Proč?” Ptám se.

“No, ne každý chce žít vojenským stylem. Chtějí svůj život vést jinak. Chtějí mít rodiny, domov, domácí mazlíčky a tak. Víš, ta celá věc o oddělování mužů a žen pro to není úplně dobrá.” Usměje se a pozvedne významně obočí. Začervenám se a podívám se jinam, zatímco on pokračuje.

“Nicméně, všichni se zavázali, že udrží tvrz v tajnosti, takže jsou vlastně naší součástí, obzvláště proto, že jsou v našem dohledu. Jen nejsou součástí stejného systému střídání – a nedostávají přídělky.”

V ten okamžik si všimnu bosé mladé dívky, která sedí

na dřevěném schodu jedné z kabin. V klíně jí sedí ohromný králík se světle hnědým huňatým kožichem, který jemně hladí. Jak procházíme kolem, vzhledne a zamává. Také jí zamávám. Vysvětluje si to jako pozvání přijít, protože položí králíka na zem, vyskočí na nohy a vydá se vpřed. Její záplatované šaty šustí, jak kráčí směrem k nám a její blond culík poskakuje.

“Á jéje,” řekne Molly pod vousy a přitom kroutí očima, z čehož mám dojem, že není zrovna mateřský typ.

“Trixie,” řekne Ryan tónem jemného varování, když se k němu přidá. “Víš, že s námi nemůžeš jít na hlídku. Je to příliš nebezpečné.”

“Jen jsem chtěla pozdravit ty nové lidi,” řekne dívka vesele. Je naprosto rozkošná. Nemohu uvěřit, že takové usměvavé, bezstarostné dítě může existovat v tak brutálním světě.

“Já jsem Brooke,” řeknu Trixie. “A toto je Ben.”

Ohlédnu se kolem po mém společníkovi, uvědomím si, že byl tak potichu, že jsem na něj úplně zapomněla. Celou dobu, co jsme si povídali s Molly a Ryanem, byl potichu, jen to vše vnímal. Jak se na něj nyní podívám, vidím, jak se zdá být vyrušený, ohlíží se a cuká sebou při každém zvuku. Můj strach o něj se zvětší.

“Chceš se mnou jít ke mě domů a hrát si?” Řekne mi Trixie a přeruší mé myšlenky.

Je tak sladká a nevinná, že mě z toho zahřeje u srdce. Určitě neviděla všechno to zvěrstvo války nebo jí v myšlenkách nestrašil neustálý teror z únosů otrokáři. Je tak bezstarostná, jak by děti

měli být.

“To bych ráda,” řeknu, “ale jsem na stráži. Má práce je tě chránit.”

Trixie se na mě rozzáří. “No, tak možná někdy jindy,” řekne. “Moje mamka ti uvaří polévku, jestli chceš. Táta udělal ze dřeva Scrabble. Máš ráda Scrabble? Moje sestra je v něm lepší, než já, ale i tak je to moje nejoblíbenější hra.”an

Ta myšlenka, trávit čas s rodinou, hrát hry a jíst polévku, zní jako splněný sen.

“To zní jako dobrá zábava,” odpovím, pocítím zvláštní bodnutí v žaludku, protože si uvědomím, že jsem si nezahrála hru od začátku války, že moje dětství, a životy mnoha, mnoha dalších, bylo předčasně ukončeno bojováním. “Možná budu mít možnost se vrátit a setkat se s tebou,” zakončím.

Zdá se, že to Trixie uklidnilo. Odběhne zpět do svého domu, ale nejprve pohladí každého hlídacího psa.

“Je tak milá,” řeknu Ryanovi, zatímco se dívám, jak hopsá pryč. “Nemohu uvěřit, že tady bydlí se svou rodinou. Je taková bezstarostná.”

“To je,” odpoví Ryan. “To je součástí naší práce. Neochraňujeme pouze tvrz, ochraňujeme každého, koho jen můžeme.”

Rozlije se ve mně silná vlna štěstí, říká mi, že jsem přesně, kde potřebuji být.

Konečně projdeme skrze obvodní plot a směřujeme hlouběji do lesů. Tady venku je chladněji a země pod našimi botami je

zmrzlá, pod nohama křupe. Nové boty, které mi Neena dala, mě chrání před chladem, jako to dělaly moje staré, obnošené kožené boty. Ta zvláštní uniforma je docela dobrá a také mě chrání před chladem.

Projede mnou silný pocit štěstí, který mi říká, kde mám přesně být.

“Odkud pocházíte?” zeptá se mě a Bena Molly, zní jako že má skutečný zájem.

Má jemný kanadský přízvuk, který mě láká a říká mi, abych jí věřila. Ale jsem zdrženlivá a neřeknu jí o arénách a všem, čím jsme si prošli. Představa vytvořit si kamarádku, skutečnou kamarádku, je tak lákavá. Nechci ji vyděsit a odhalit mou gladiátorskou minulost. Nikdo se nechce kamarádit s vrahem.

“Catskills,” odpovím. “V New Yorku.”

Její obočí se se zájmem zvedne. “Z New Yorku? A jak jsi skončila Quebecu?”

Kvůli Loganovi. To je pravdivá odpověď. Vždy v toto místo věřil a pobízel nás, abychom sem přišli. Ale to Molly nemohu říci. Jeho jméno nemohu ani vyslovit.

“O tvrzi Noix a přeživších se povídalo,” řeknu. “Napadlo nás, že to budeme riskovat.”

Ben se na mě tázavě podívá, potichu si všimne mé neschopnosti vyslovit jméno našeho mrtvého společníka.

Tentokrát se Mollyiny oči rozšíří. “Bude lepší, když Vůdci neřekneš, že se o tomto místě povídá. Děsí se toho, že by nás někdo našel. Vy jste první lidí zvenčí, které jsme přijali za hodně

dlouhou dobu. Zdá se, že si myslí, že celá tvrz se zhroutí, když někdo zjistí, že existujeme.”

“A to si myslí správně,” řekne Ben trošku zbrkle. “Všichni byste byli v nebezpečí, kdyby se o tomto místě otrokáři dozvěděli.”

Molly se na něj zvědavě podívá pohledem, který naznačuje, že ho prohlédla, pronikla do jeho duše a zahlédl jeho temnou stránku. Ale to u něj nevyvolá pochyby a já jsem vděčná.

Stanice je kousek od kabiny Trixie. Je to vysoká kovová budova, která se tyčí vysoko do korun. Je to alespoň třicet stop vysoký výstup. Molly nadšeně začne šplhat po žebříku, předvádí svou sílu. Ale já zaváhám. Protože jak stojím před ním, náhle mi hlavou probleskne příšerná písková duna, po které jsme museli šplhat v Aréně 2.

“Potřebuješ pomoci nahoru?” Zeptá se Ryan.

Zakroutím hlavou, vytěsním myšlenku a potom se chytím šprušlí. Jsem odhodlaná nebyt slabá, nenechat to, čím jsem si v minulosti prošla, aby mě nyní ovlivnilo. Zhluboka se nadechnu, abych se obrnila a začnu šplhat, Ryan mě následuje. Mé svaly protestují, ale pokračuji přes svou bolest a za okamžik jsem na vrcholu.

Ta snaha za to stála. Tady nahoře je kolem dokola úžasný výhled. Hory vypadají nádherně, mají sněhem zakryté vrcholky, které se v poledním slunci blyští. Necháávám vítr, aby si pohrával s vlasy na mém zátylku, chladí pot ze šplhu. Naprosto vyblokuji zvuk stoupajících strážných na stanoviště a libuji si na okamžik

v tom tichu.

V dálce vidím ohromné krátery v zemi, kde dopadly bomby. Jsem tak smutná ze vši zbytečné destrukce, vši smrti a bolesti a přemýšlím, jestli se náš svět z toho vůbec kdy dostane. Ale potom si uvědomím, že krátery jsou zarostlé vegetací, jako by se příroda snažila minimalizovat ničující efekty naší války, snažila se zacelit jizvy a šrámy, které naše bomby vytvořily. Ten pohled mi dodává naději na lepší budoucnost. A náhle se na mém obličeji objeví úsměv.

Koutkem oka vidím, že se na mě Ryan bedlivě dívá. Kvůli jeho zkoumání se zastydím a nechám můj úsměv odeznít. Nechci, aby zasahoval do mého soukromého okamžiku. Když se přiblíží, nepodívám se na něj, dívám se klidně vpřed.

“Myslím, že si tvůj přítel ten výhled neužívá tolik, jako ty,” zavtipkuje mi do ucha.

Otočím se a spatřím Bena, který tiskne v ruce svou zbraň, vypadá, že je ohromený.

“To je výškou,” řeknu, vím přesně, proč se Ben děsí, tuším, že měl stejný záblesk vzpomínek jako já. “V jedné z arén jsme museli vystoupat na horu. Byla plná bodců a dětí ubitých k smrti.”

Okamžitě zavřu pusu. Nevím, co mě to napadlo, co mě přinutilo vyžvanit Ryanovi tak bolestné tajemství z mé minulosti.

“Aha,” řekne a jeho šibalský úsměv se okamžitě ztratí. Náhle vypadá poprvé vážně od doby, co jsem ho potkala. “Promiň, to jsem si neuvědomil.”

Přemůže mě pocit intenzivní rozpačitosti.

“To jsi nemohl vědět,” odpovím rychle a snažím se konverzaci ukončit.

Na druhé straně stanoviště si Molly sedne vedle dalšího strážného a vytáhne balíček karet. Jsem v šoku a trochu zaražená, když spatřím, jak ona a ostatní strážní kolem ní, vypadají tak uvolněně. Zdá se, že nikdo není na pozoru. Vůdce dával najevo, že všichni v tvrzi Noix jsou vážní a vojenští stejně jako on, ale tady jsou jeho strážní nedbalí.

“Neměj strach,” řekne Ryan, když si všimne mého výrazu. “Na stráži se nikdy nic nestane. Na začátku bývaly útoky, ale nyní už se to hodně zklidnilo.”

Ale to není dost dobré na to, aby mě to utěšilo. Všichni zpět v tvrzi spoléhají na tuto skupinu, že udělá svou práci a všichni zde posedávají, jako by to byla velká hra. Dokonce i strážní psi se ulívají, hrají si jeden s druhým, místo aby vyhlíželi vetřelce. Takže takovou má každý práci! Jen Ben a já se zdáme být v pozoru kvůli možnosti číhajícího nebezpečí.

A když mě tyto myšlenky napadnou, všimnu si v dálce pohybu. V oblasti pokryté krátery od bomb je řada stromu a keřů a zdá se, že šelestí.

“Žijí tam lidé?” Řeknu a dloubnu do Ryana.

Podívá se, kam ukazují.

“V kráterech po bombách?” řekne. “V žádném případě. Radiace je příliš vysoká.”

Každý sval v mém těle ztuhne. “Někdo tam je,” řeknu.

Připravím svou brokovnici. Ben mým pohybem zpozorní. Přejde vedle mě s napřaženou puškou.

“No, no, no!” vykřikne Ryan. “Vy jste nějakí dychtiví po střelbě. Jsem si jistý, že se vám to zdá. Je to nejspíš jen srna.”

Molly si všimne toho povyku a přijde ke mně.

“Co se děje, Brooke?” zeptá se s vážným a odhodlaným výrazem.

“Mezi těmi stromy jsou lidé,” řeknu, nedívám se na ni, mé tělo je stále připraveno vystřelit, mé oči hledí na listoví, hledají možné nebezpečí.

Na rozdíl od Ryana, Molly nevznáší protesty. Zdá se, že mi okamžitě porozuměla. Pozvedne svou zbraň a zaujme pozici vedle mne.

Ve stromech to stále šustí. A potom se náhle něco ohromného a černého vznese z porostu. Vystřelím, až to zapraská. Poté, co jsem vystřelila, si uvědomím, že můj ďábelský predátor bylo hejno nevinných ptáků.

Napětí okamžitě opustí mé tělo a nahradí ho stud. Molly se na mě rozpačitě podívá, jako by se styděla za mě a mou přehnanou reakci. Ryan se jen zubí a je tím vším pobavený.

“Já jsem ti říkal, že není čeho se obávat,” řekne arogantně.

Ale než ta slova opustí jeho ústa, za námi zazní výkřik a divoké štěkání psů.

Otočím se a srdce se mi zastaví, když spatřím, jak na druhé straně stanoviště, blízko žebříku, vedoucího nahoru, vyběhne skupina šílenců z vegetace. Směřují přímo na nás.

Ryan reaguje pomalu. “Vniknutí!” konečně vykřikne.

Okamžitě na ně vystřelím, ale můj úhel není správný a netrefím se. Zdá se, že jsou strážci překvapení, jako by nikdy nic takového nečekali. Příliš dlouho jim trvá, než zareagují. Než se ke mně přidají, už se mi konečně podařilo trefit jednoho šílence a ten padne jako mrtvá váha.

Konečně začnou zbraně odevšad střílet. Je to tak hlučně, že se zašklebím. Vzduch se zaplní kouřem z našich výstřelů a zápachu síry.

Šílenci začnou padat, ale někteří se přibližují nebezpečně blízko našemu stanovišti. Upravím svou pozici a začnu střílet, zatímco stoupají. Ben stojí vedle mě, ale já si uvědomím, že vůbec nestřílí ze své zbraně. Jeho ruce se třesou a po obličeji mu stéká pot. Je bílý jako duch.

“Bene!” vykřiknu. “Pomoz mi!”

Ale je úplně ztuhlý. Ryan ke mně přistoupí a pomůže mi skolit skupinu, jednoho po druhém, zatímco Molly mě doprovodí na druhé straně a také expertně střílí.

Náhle zaslechnu pronikavý křik zezadu a otočím se na místě. Jeden ze šílců zvolil jinou cestu než ostatní a dostal se na stanoviště, aniž by si ho někdo všiml. Dojde mi, že žádného ze strážců nenapadlo nás krýt zezadu, nechali nás naprosto bez obrany.

Šílcova ruka je zaklesnutá pod Mollyiným krkem a táhne ji zpět k žebříku. S hrůzou sleduji jak Jack vyrazí vpřed a zaklesne svou tlamu kolem šílcovy nohy. Muž zakřičí bolestí a pustí

Molly, nechá jí dost času na to, aby aspoň utekla. Ale nyní se Jack stal terčem jeho nenávisti. Chopí pitbulla a trhne s ním, dá si ho na hlavu a je připraven ho vrhnout dolů ze stanoviště. Celý svět se zpomalí, všimnu si vyděšeného výrazu psa, jak bezvládně visí přes okraj stanoviště. Třicet stop hluboký pád ho jistě zabije.

Bez přemýšlení vytáhnu nůž z pouzdra a ženu se přes stanoviště. Veškerou silou, kterou v těle mám, bodám šilence přímo do srdce.

Šilencovy oči se stočí nahoru a padne nazad. Podaří se mi vytrhnout Jacka z jeho sevření předtím, než šilenec spadne přes okraj stanoviště a dopadne na zem s nechutným čvachtnutím.

Můj zakrvavělý nůž s rachotem padne na zem a potom náhle vše ztichne. Stojím tam, zhluboka dýchám, Jack skuhrá v mé náruči, teplá krev šilence mi teče po obličeji. Pomalu se otočím čelem k ostatním strážným.

Všichni se na mě nevěřicně dívají, jako by nedokázali pochopit, co jsem právě udělala. Nedokáží říci, zda jsou ze mě vyděšení nebo užaslí, ale hlavní věc je, že tajemství mého života, to že jsem vrah, už nezůstane utajeno.

Držím Jacka v náruči a potom pomalu přijdu k Ryanovi. Položím psa do jeho rukou. Jeho suverénní výraz je ten tam. Jeho arogance se zdá také zmizela a zanechala udivený a mírně vyděšený výraz.

“Děkuji ti,” řekne tiše. Ale myslím, že co skutečně myslí je, “už jsem to pochopil.” Poprvé chápe, v jakém světě skutečně žijeme a co to ze mě udělalo za člověka.

Všichni se zdají být příliš v šoku, než aby se pohnuli. Cítím, že nemám na výběr a musím situaci řídit.

“Měli bychom informovat Vůdce,” řeknu a snažím se schovat třes ve svém hlase. “Ten útok nebyl náhodný. Byl plánovaný. To znamená, že mohou přijít další.”

KAPITOLA PÁTÁ

Než dojdeme zpět do tvrze, začne svítat. Před námi uvidím skupinu strážců, kteří se museli vrátit ze stráže před námi, sedí u ohně a bezstarostně si povídají. Když nás uvidí se k nim vyčerpaně přibližovat, začnou si šeptat.

Vysoký a hubený muž s bradkou přijde k nám.

“Co se vám stalo?” řekne s úšklebkem.

“Vniknutí,” vysvětlí Molly.

Mužův výraz se okamžitě změní. “Co tím myslíš?”

“Byli jsme napadeni,” dodá Ryan. “Skupinou šilenců.”

Zbytek skupiny si všimne konverzace. Stoupnou si od svých pozic kolem ohně a přijdou k nám, bedlivě poslouchají, v tváři se jim zobrazí obava.

“Byl někdo zraněn?” zeptá se muž s bradkou.

Ryan zatřese hlavou. “Naštěstí ne. ale nebýt Brooke, mohly by být smrtelné úrazy.”

Nejistě se ošiju, když se ke odvrátí všechna pozornost, cizinci, prohlíží si mou zakrvavělou uniformu. Ale místo aby se mě děsili, jako jiní, kteří mě viděli zabít šilence na stanovišti, dívají se na mě s respektem. Lidé mi začnou gratulovat a poklepávat mi po rameni. Zeke, muž s bradkou, mi zasalutuje.

Nemohu tomu uvěřit. Tolik jsem se obávala toho, že lidé zjistí, že jsem vrah a budou mě hodnotit, a je to docela úleva, když to vše vyloučeno na povrch. Nemohu si vzpomenout, kdy jsem se

naposledy cítila tak přijatá.

“Dejte někdo té dívce napít!” řekne Zeke předtím, než dodá, “Obávám se, že nemáme likér, tak doufám, že máš ráda mátový čaj.”

“To zní skvěle,” řeknu, ale stále jsem nastavená na bojové myšlení. “Ale měli bychom to reportovat Vůdci.”

Zeke zatřeše hlavou a položí mi ruku na rameno. “Nedělej to. Jen z toho bude paranoidní.”

“Ale...” začnu, ale on mě přeruší.

“Opravdu,” řekne a podá mi mátový čaj. “Vůdce je stále víc a víc izolovaný. Každý rok přijímáme méně přeživších. Abych řekl pravdu, jsem překvapený, že vám vůbec dovolil zůstat. Vyhostili jsme předtím děti, kteří byli mladší než vy. Jestli se dozví, že útok přišel tak rychle po vašem příchodu, pravděpodobně vás za to bude vinit, řekne, že jste je sem přivedli. Takže kdybych byl tebou, nedával bych mu další záminky pro to, aby se zbavoval lidí.”

Horko z čaje se mi vpije do kůže tak jako se mi vpijí do mysli jeho slova. Nenapadlo mě, že ne každý v tvrzi Noix bude souhlasit se způsobem, jakým Vůdce řídí věci. Ale, jako Lesní obyvatelé, které jsem předtím spatřila, zdá se, že ne každý je spokojený se způsobem, jak to zde funguje, s postojem Vůdce k tomu, že nepřijímá lidi zvenčí. Můj dojem z toho, když jsem se s ním setkala v jeho kanceláři toto ráno, byl odpor – nepřijmout lidi zvenčí je stejné jako je odsoudit na smrt. Ale pak jsem se dostala do víru věcí, stala se strážcem, chránila toto vzácné

místo, že jsem si dovolila zapomenout, jak krutá je tato politika.

A potom uslyším hlas, kterým mě volá z dáli.

“Brooke!”

To je Bree. Otočím se a uvidím, jak utíká po cestě ke mně, Charlie je jen pár kroků za ní. Neena kráčí nedaleko za nimi spolu s Penelope na vodítku. Některé z dívek a žen z našeho domu jdou vedle ní, chlapci z Benova domu jdou také k ohni.

Bree přiběhne ke mně, vletí mi do náručí, pevně mě obejmě. Držím ji blízko.

“Co se stalo?” vykřikne a odtáhne se z mého objetí. “Byla jsi pryč celé hodiny. Měla jsem obavy.”

Usměji se na ni, abych ji ujistila. “Jsem v pořádku.”

“Je Jack v pořádku?” zeptá se Bree, ohne se, aby pohladila pitbulla u Ryanových nohou.

“Je v pořádku,” řekne Ryan Bree, ale jeho oči visí na mě. “Díky Brooke.”

Přes Breeinu shrbenou postavu do mě bodají Ryanovy doutnající oči. Předtím jsem si nebyla jistá, co si o mě myslí, ale nyní jsem. Obdivuje mě. Při té myšlence se mi zatřese žaludek.

“Kde je Ben?” zeptá se Charlie.

Okamžitě pocítím vinu za to, že jsem si dovolila cokoli cítit k Ryanovi. Rozhlédnu se, hledám Bena. Vidím, že sedí sám na lavičce u ohně. Vypadá stejně ztraceně v tvrzi, jako vypadal v lese.

“Támhle je,” řeknu Charliemu. “Nechceš mu donést čaj?”

“Já mu ho přinesu,” řekne Ryan a jeho intenzivní pohled je

stále fixovaný na mě.

Znejistím. “Dobře... děkuji.”

Sleduji, jak zmizí do davu, v žaludku mi to vře.

Bree mě chytne za ruku a táhne mě k ohni. Charlie následuje a všichni tři se posadíme vedle Bena. I přes nebezpečí, ve kterém jsme právě byli, jsme stále šťastní, že jsme v tvrzi Noix. Že jsme v teple, oblečení a je o nás pečováno. Že jsme skoro spojenci. Ale Zeke mi do hlavy nasadil brouka. Je to dostatečné, že jsme jenom my v teple, oblečení a je o nás pečováno? Je to v pořádku, mít ustláno na vavřínech, když jiní, nám podobní, umírají v divočině v rukou otrokářů, bio obětí a šilenců?

Ryan se vrátí s dalším mátovým čajem a kuřecí polévkou pro všechny.

“Chceš se k nám přidat?” zeptám se ho.

Chci s ním promluvit o Vůdcově izolacionistickém postavení, o jeho tvrdé politice k nevpouštění přeživších. Ale Ryan vrhne pohled na Bena a já se podívám a vidím, že nás Ben sleduje, jeho výraz je směsicí zlosti a smutku.

“Dnes večer ne,” řekne Ryan. “Měli byste asi strávit nějaký čas spolu.”

Takže to Ryanovi začíná docházet, začíná chápat, že mezi mnou a Benem něco je, nebo aspoň že Ben ke mně něco cítí. Není připraven šlapat Benovi na nohy, když je v tak citlivém stavu a já jsem za jeho ohleduplnost vděčná. Zdá se, že je Ryan něčím víc, než se na první pohled zdá.

Pokývám a sleduji, jak si sedne na lavičku naproti Molly, její

rusé vlasy ladí s barvou plamenů.

Polévka je naprosto delikatesní. Horko z misky a od ohně, spolu s čerstvým, zdravým jídlem, mě oživí. Cítím se jako bych vstala z mrtvých, ne pouze fyzicky, ale také psychicky. Celá léta jsem byla nastavená na bojovné myšlení. Léta jsem se cítila naprosto sama. Ale nyní mám kolem sebe lidi, lidi, kteří budou bojovat po mém boku. A je to ten nejlepší pocit na světě.

Pohlédnu na Bree a Charlieho, kteří se šťastně smějí, tak bezstarostně jako Trixie, když jsem ji předtím potkala. Konečně mohou být dětmi. Ale Ben je úplně něco jiného. Zdá se, že je ještě více uzavřený.

“Bene,” řeknu opatrně. “Je všechno v pořádku?”

Pomalu a trochu otřeseně se na mě podívá. “Být se všemi těmi lidmi,” řekne. “Je toho trochu moc.”

Já vím, že to není všechno, ale nechci ho tlačit, aby mluvil, když sám nechce.

Všichni dojí svou polévku.

“Myslím děcka, že byste se teď měli vrátit domů,” řeknu Bree a Charliemu. Oba vypadají vyčerpaně, jako by se snažili zůstat vzhůru a být součástí slavností.

Bree našpulí pusu. “Můžeme zůstat vzhůru trochu déle?”

Zakroutím hlavou. “Byl to dlouhý den. Ben tě vezme domů.”

Ben se na mě podívá a zamračí se, jako by si myslel, že se ho snažím zbavit, ale já chci, aby se dobře vyspal a zotavil. Ale nehádá se; jen se postaví jako hypnotizovaný a vede Charlieho a Bree zpět domů.

Dívám se za nimi. Ale hned jak jsem sama, cítím se náhle jako bych sem nepatřila, obklopená ostatními strážnými, všichni se smějí a uvolněně vtipkují. Já se usmívám zřídka. Minulost mě neustále straší v myšlenkách jako bouřková mračna, občas se rozjasní, aby vpustili paprsek slunečního svitu. Žádný z těchto lidí nemá uvnitř stejnou temnotu. Měla bych teď pociťovat mír a být šťastná, ale nemohu. Nemohu přihlížet šíleným útokům jako by byly výjimečně a měly být zapomenuty, protože pro mě to byla zase jen poslední bitva v dlouhém, nikdy nekončícím boji proti světu, ve kterém žijeme. A zatímco jsme tento boj vyhráli, někdo na světě jiná skupina dětí prohraje.

Ryan si musel všimnou změny v mé náladě, protože ke mě přijde a natáhne ke mně ruku.

“Pojď,” řekne.

“Kam jdeme?” odpovím a dívám se na jeho napřaženou ruku.

“Na procházku.” Láká mě a pobízí. “No tak,” naléhá.

Nezdá se mi, že bych měla příliš na výběr, takže jeho ruku přijmu a nechám ho, aby mě postavil na nohy.

Kráčíme. Je černočerná tma a hvězdy nad námi září, zatímco se procházíme směrem od světla z ohniště a do areálu.

“Brooke, já vím, že si myslíš, že způsob, jakým tvrz funguje, není férový,” začne.

“Proč to říkáš?” odpovím. “Chápu, proč to tak musí fungovat. Jen si nemyslím, že mi to stačí.”

“Co tím myslíš?” zeptá se.

Odmlčím se, snažím se shromáždit své myšlenky tak, abych

je mohla vysvětlit. “Mám na mysli, že musím dělat víc,” začnu opatrně. “Nemohu sama se sebou žít, když vím, že jsou jiní venku a umírají tam. Musím něco udělat. Nemohu být součástí místa, které nedělá víc proto, aby lidem pomohlo. To by ze mě udělalo hypokrita.”

“Znamená to, že chceš odejít?” zeptá se a zamračí.

Odvrátím svou tvář, nejsem si jistá, co skutečně chci. Je pravda, že jsem si začala klást otázky, zda jsem udělala dobré rozhodnutí, že jsem sem přišla. Mohu skutečně nic nedělat poté, co jsem viděla a žít svůj život v míru, když vím, že je tam venku tisíc dalších Rose, které potřebují zachránit, stovka dalších Flo, uvězněných v arénách, tucet dalších Loganů, kteří byli přinuceni hlídat město, které nenávidí? Ale zároveň, jak bych mohla přinutit své přátele a svou sestru zpět ven do toho světa? Nemohla bych. Pokud bych odešla, musela bych odejít sama. A to by znamenalo nechat je zde.

Ryan se jemně dotkne mé ruky. Horko vyzařuje z místa, kde se mě dotkly jeho prsty. “Já nechci, abys odešla, Brooke,” řekne. “Zůstaneš? Kvůli mě?”

Uhnu paží, trochu překvapená tím kontaktem, intenzitou toho, o co mě žádá.

“To nemohu slíbit,” řeknu, nedívám se mu do očí. Ale vím, že to nestačí, že mu dlužím lepší vysvětlení. Zhluboka se nadechnu a potom se otočím a podívám se na něj. “Bree a já jsme v horách léta přežily. Stejně tak Ben a jeho bratr. Venku jsou tisíce dalších dětí, kteří nemají nikoho, kdo by jim pomohl. Je tam tolik dalších

přeživších.”

“A ty si myslíš, že je naší zodpovědností být venku a hledat je?” zpochybňuje mě.

“Ty ne?” řeknu a můj tón se stává rozčilenějším. “Cožpak si nemyslíš, že bychom měli pomoci nevinným přeživším války?”

Povzdychnu si, frustrovaná faktem, že Ryan a zbytek lidí v tvrzi Noix nemají vůbec ponětí o tom, jaký je nyní skutečný svět. Není to jejich chyba, že jsou před tím úplně chráněni, ale já si nemohu pomoci a cítím tu nespravedlnost. Jeden šílený útok jimi může otřást až na kost a pro mě to je jen každodenní událost.

Ryan se na mě neochvějně podívá. “Chápu, proč jsi rozčilená. A věř mi, nejsi jediná, kdo takto přemýšlí. Je to zde kontroverzní téma. Ale Vůdce je izolacionista. Věří v to. Dosud nás to udrželo naživu, tak proč by to měl změnit?”

Povzdychne se, když vidí, že se stále mračím.

“Děláme, co můžeme, Brooke. Našli jsme vás, nebo ne? Přijali jsme vás tady.”

“To nestačí,” namítám. “Čtyři děti a jeden pes, kdy jich tam jsou další tisíce. Dívky jsou unášeny pro obchod se sexem. Děti bojují na smrt pro zábavu druhých. Vy jste armáda trénovaných bojovníků. Vy byste s tím mohli něco udělat.”

Jeho ústa se v hrůze zkroutí do strany. Vidím, že ho má slova zasáhla. Ale zároveň vím, že nezmění svůj názor. A proč by měl? Tvrz Noix je ráj pro všechny, kteří v ní žijí. Nikdo nechce dloubat do vosího hnízda nebo riskovat, že to vše ztratí. Bojovat proti bandě šílenců je jedna věc – dobrovolně je vyhledávat je

něco úplně jiného.

Ryan ztiší hlas a obezřetně se rozhlédne, jako by přemítal, zda mi má něco říci.

“Jsou zde lidé, kteří chtějí pomoci ostatním mimo tvrz Noix,” řekne. “Je zde dokonce skupina, která se schází a diskutuje o tom.”

“Opravdu?” řeknu a ráda to slyším.

Pokývá.

“Zeke a Molly jsou mezi nimi. Ale nesmíš to nikomu říct. Jediný způsob, jak může Vůdce udržet mír, je udržovat vše, jak je nyní.”

Rozumím potřebu udržovat to v tajnosti, ale mám zájem zjistit více.

“Jaký je jejich plán?” zeptám se. “Co doporučují, aby se udělalo? Přivést přeživší zpět do tvrze Noix?”

Ryan pokrčí rameny.

“Nevím. Nebouří se nebo něco takového. Jen se snaží posílit své řady, aby přiměli Vůdce, že to je to, co lidé chtějí. Pokud jich bude dost, možná je poslechne.”

“Ty si myslíš, že to bude fungovat?” dodám. “Je to typ člověka, který může být přesvědčen?”

Pokrčí rameny.

“Zatím to nezafungovalo,” odpoví Ryan.

Myslím na své setkání s Vůdcem dnes ráno. Ohledně našeho vstupu do tvrze Noix byl tvrdý, ale podařilo se mi ho přesvědčit, aby změnil názor. O Penelope také. Určitě se nechá přesvědčit.

“Ráda bych se s nimi setkala,” řeknu, “s těmi, kteří chtějí hledat přeživší.”

Ryan pokývá. “Vezmi tě na jejich setkání,” řekne. “Jestli to je způsob, jak tě přimět, abys zůstala.” Náhle strčí ruce do kapes a vypadá nesměle.

“Díky,” odpovím, vděčná za temnotu, která ukrývá, že jsem zrudla.

“Brooke,” řekne spěšně, “Vím, že je brzo, ale...chtěl jsem se zeptat, zda bys se mnou nechtěla někdy jít na rande? No, vím, že ‘rande’ pro to není už ten správný výraz, ale co mám na mysli, no...víš, co tím myslím.”

Jeho hlas poklesne, zatímco mluví a jeho pohled padne na mé rty. UVědomím si, že myslí na to, že mě políbí.

Chci odpovědět ano na rande, chci svolit k polibku, ale něco uvnitř mě drží zpět. Je to stín Logana v mé mysli. Je to echo Benova polibku na mých rtech. A je to hrůza všeho, čím jsem si prošla.

Ryan si musel všimnout mého zaváhání, protože se začne zvláště škrábat na krku. “Promiň, je to z mé strany špatně načasované, vid’. Všichni jsme dnes téměř zemřeli a já tě tady zvu na rande.”

“Ráda bych,” přeruším ho rychlým zašeptáním. “Ale nemohu. Ne teď. Ještě ne.”

“Kvůli tomu, čím sis prošla v arénách?” zeptá se.

Uhnu pohledem, náhle se cítím nepříjemně a zostuzená.

“Nejdřív musím přijít na to, jak žít v tomto novém světě,”

řeknu. “Strávila jsem tolik času bojováním, že ani nevím, kdo jsem. Chápeš?”

Vypadá trochu ublíženě, ale pokývá.

A pak cítím, jak mi něco studeného přistane na nose. Ale to jako déšť, ale jemnější. Podívám se nahoru a vidím, že začíná sněžit.

“V Quebecu začíná zima brzy,” vysvětlí Ryan.

Upírám pohled vzhůru, sleduji, jak padají vločky. Cítím se šťastná a spokojená, vděčná za to, že jsem naživu a dobře živená. Ale také cítím, že zůstat v tvrzi Noix navždy prostě nebude možné.

Koutkem oka vidím, jak mě Ryan sleduje, prohlíží si mě, snaží se mě přechíst.

“Zůstaneš alespoň přes zimu?” řekne Ryan. “Po všem, čím sis prošla si to zasloužíš, ne? není sobecké chtít se zotavit a odpočinout si. A na jaře můžeš pomoci mnohem víc lidem. Nevíš, jaká je tu zima.”

Neodpovím, ale dívám se nahoru na padající sníh, odrážející blyštící se světla hvězd. Nechci Ryanovi slíbit nic, co nebudu moci splnit.

“Když nezůstaneš kvůli mě,” dodá tiše, “zůstaň kvůli Benovi.”

Hlava se mi konečně pohne a podívám se na Ryana. “Co tím myslíš?” vyzývám ho.

“Už jsem takové lidi předtím viděl,” řekne Ryan. “Mám strach, že má PTSD.”

Pokývám. Myslela jsem si totéž.

“Víš, že tu všichni musí pracovat?” dodá. “Vůdce není příliš vlídný, když se jedná o tyto věci.”

“Co máš na mysli?” zašeptám.

“Vůdce by si tu nenechal nepoužitelného vojáka. Nemá ani zdroje, ani motivaci, aby zotavoval zničené lidi.”

Vše ve mně ztuhne při myšlence, že by byl Ben vyražen z tvrze Noix a ponechán, aby se postaral sám o sebe v tom nejcitlivějším okamžiku. Jestli jsem měla nějaké pochyby o tom, že zde zanechám své přátele a sestru, nyní se zdesetinásobily. Jestli Vůdce zjistí, že má Ben PTSD, bude určitě vykopnut.

Což alespoň pro teď znamená, že nemám na výběr a musím zůstat a starat se o něj.

Zůstanu, uvědomím si.

Alespoň pro teď zůstanu.

O ŠEST MĚSÍCŮ POZDĚJI

KAPITOLA ŠESTÁ

“Brooke! Brooke! Brooke!”

Dav skanduje mé jméno. Srdce mi buší. Dlaně se mi potí. Začnu se třást a pozvednu svůj luk. Uklidním se, držím svůj postoj, pod vousy si šeptám tichou modlitbu. A potom nechám svůj šíp vylétět.

Trefa do černého.

Trefím se do středu mého terče. Zaplavená úlevou se otočím tváří k publiku a mžourám do jarního slunce. Jak se mé oči rozkoukají, vzpomenu si, kde jsem. Ne v aréně, ale na střelnici v tvrzi Noix: velkém travnatém poli, nádherném a klidném, posetém prvními jarními kvetoucími poupaty. Nebojuji o život, ale soutěžím v každoroční střelecké soutěži tvrze Noix.

Vedle mě Molly vystřelí a také se trefí do černého.

“Molly, Molly, Molly!” skanduje dav.

Moje soutěživost je na maximu. Molly a já jsme poslední, kdo zůstal ve vyřazovací soutěži. Nyní se utkáme v přímém souboji, v útoku, střelbě na pohybují se terče, které za pohybu vyskočí. Jsou vyrobené z aut, pneumatik, provazů a šplhací sítěviny a je to má nejoblíbenější tréninková disciplína. Vlastně už jsem tím prošla několikrát, vím, jak vyskočit a kličkovat jako Ninja.

Zaječí zatroubení a vyrazíme. Skáču z kapoty auta na sít, otočím se, abych vystřelila na terč, který za mnou právě vyskočil. Trefím ho přímo mezi oči a on se zase skryje.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.